

STUDENTSKI LIST

br. 9 Fakultet Organizacije i Informatike

SL

Br. 9

RIJEČ PRODEKANA ZA NASTAVU

KAD VAGA UPRAVLJA ŽIVOTOM

INTERVIEW: IGOR BALABAN

ZABAVA

KUPANJE

POKLON
ČITATELJIMA

DOBAR
PROVOD

OBAVEZAN

FAKS

DNU

Iznenadjenje :)

Riječ urednice

Poštovani čitatelji,

evo napokon je i novi broj Studentskog lista u vašim rukama. Znam, znam, malo kasnimo, ali ovaj broj je stigao zajedno sa hrpom ispita koje je trebalo položiti. Vjerujem da će ga ekipa koja ga je radila dobro pamtitи, jer je bilo teško uskladiti obveze i izradu Lista.

Ali to sve sada nije ni važno, glavno da je Studentski list gotov, da su ispiti završili i da mi možemo na zasluženi odmor. Ne znam kako vama, ali meni je ova godina bila najteža do sad, i jedva čekam odmor.

Deveti broj Studentskog lista tiskan je u 1500 primjeraka, što znači da ćemo ga dijeliti i budućim studentima ovog fakulteta. Ovom prilikom želim im poželjeti dobrodošlicu na Fakultet organizacije i informatike. Nadam se da će FOI opravdati vaša očekivanja i povjerenje. Morati ćete se truditi i učiti, ali nije tako strašno, uz malo truda sve se može.

Malo smo izmijenili područja Studentskog lista. Izbacili smo područje Znanost i alternativno jer nije bilo nekog posebnog interesa za njega. Također u ovom broju nema ni područja Glazba, film & knjiga, ali zato imamo nekoliko novih područja. Posebno bih istaknula područje koje smo nazvali Aktivnosti studenata. Ovo područje smo pokrenuli najviše zbog toga što smo dobivali puno članaka o aktivnostima studenata, te smatramo kako ova tema zасlužuje zasebno područje u našem listu.

U ovom broju također možete rješavati sudoku, čitati viceve, pomoći meni da dođem do novog broja Studentskog lista i još puno toga u našem novom području pod imenom Zabavni kutak.

Imala sam čak nekoliko dilema oko objave članaka. Neke članke na kraju nisam ni objavila jer sam ih smatrala pomalo neprikladnim.

Imali smo i članaka čiji su se autori odbili potpisati, jedan takav smo i objavili. Riječ je o članku u kojem se govori o tome što bi trebalo promijeniti na FOI-u. Uz autorovu dozvolu taj sam članak prepravila i objavila prepravljenu verziju. Članak je bio napisan u pomalo ljutitom tonu, pa sam se trudila izbaciti takve dijelove i ostaviti ono što sam smatrala korisnim.

Ništa nije savršeno, pa tako ni Studentski list. Uvijek može bolje i ekipa Studentskog lista je otvorena za sve komentare i prijedloge, jer napokon, ovaj list izdajemo zbog vas. Ako imate bilo kakve prijedloge, zamjerke ili nešto treće molim vas da ih javite na urednik@stak.hr

Prije nego što vas prepustim sljedećim stranicama Studentskog lista, želim vam poželjeti ugodne praznike! Odmorite se od učenja i obaveza. Vidimo se najesen u novoj akademskoj godini i sa novim brojem Studentskog lista.

Lijep pozdrav!

Janja Petričušić

Riječ prodekana za nastavu

Poštovani brucoši, drage kolegice i kolege studenti,

Velika mi je čast i zadovoljstvo da vas kao prodekan za nastavu Fakulteta organizacije i informatike, srdačno pozdravim i poželim sreću i uspjeh u ostvarivanju vaših ciljeva.

Dolazite iz različitih dijelova Republike Hrvatske, a neki od vas i iz inozemstva. Za mnoge od vas ovo će biti važna prekretnica u životu jer ćete se osamostaliti od roditelja i otvoriti novu, vjerojatno jednu od najvažnijih, stranica u svom životu. Tijekom sljedećih godina upoznat ćete se s drugim studentima kroz razne aktivnosti na Fakultetu, pri čemu će mnogi od vas zajedno živjeti u studentskom domu.

Fakultet organizacije i informatike pruža svojim studentima vrhunske uvjete studiranja kroz suvremeno opremljene učionice, računalne laboratorije, čitaonicu i knjižnicu, pristup do Interneta putem bežične mreže koja pokriva cijeli fakultet i dr. Za gotovo sve predmete pripremili smo za vas nastavne materijale u elektroničkom obliku do kojih ćete pristupati putem e-obrazovnog (e-learning) sustava Fakulteta (ELF). Nije nesumnjivo spomenuti da je Fakultet jedan od predvodnika e-obrazovanja na Sveučilištu u Zagrebu. Kompetentni nastavnici otvorit će vam pristup do »tajni« informatike, organizacije, ekonomije i drugih disciplina koja su pokrivena nastavnim planom i programom studija kojeg ste odabrali. I na kraju treba spomenuti da stručno osoblje fakulteta osigurava svakodnevno funkcioniranje cijelog sustava od web portala, infomacijskog sustava, bežične mreže, računalnih laboratorija i dvorana, i dr. Zaposlenici u studentskoj referadi, centru za informatičku podršku (CIP), čitaonici i knjižnice, skriptarnici i fotokopirnici stope vam na raspolaganju kako biste mogli realizirati svoje studentske obaveze. Imate li probleme u studiju slobodno se obratite studentu savjetniku.

Studenti starijih godina studija moći će vam prenijeti svoja iskustva o izazovima studiranja na Fakultetu kao i o životu u Varaždinu. Preporučujem da odaberete najbolje studente kao svoje uzore jer ćete tako moći slijediti

njihova pozitivna iskustva. Studiranje će biti naporno i tražiti će od vas mnoga odricanja. Bit će određenih neuspjeha kod polaganja kolokvija i ispita, no poznato je da samo jaki mogu uspjeti u životu. Zbog toga, u tim situacijama treba uključiti dodatne napore u savladavanju nastavnog gradiva što će rezultirati uspjehom na ispitu. Moje iskustvo iz studentskih dana govori da nema ljepšeg osjećaja od onog nakog što se položi pojedini predmet, a posebno kada su položeni svi predmeti na godini. Želim vam da taj osjećaj imate što ćeće!

Svoje slobodno vrijeme može kreativno iskoristiti radom u raznim studentskim udruženjima koje djeluju na Fakultetu. To su Studentski zbor, AIESEC, STAK, Sportska udružba.

Varaždin je nesumnjivo jedan od najljepših gradova u Hrvatskoj za studiranje i on će postati vaše mjesto života tijekom studiranja. Mnogi od vas koji niste iz okolice Varaždina ostat će živjeti u Varaždinu nakon završetka studija jer Varaždin pruža razne prilike za zapošljavanje mladih stručnih osoba koje su željne izazova.

Dobrodošli dragi brucoši!

Prof.dr.sc. Dragutin Kermek
Prodekan za nastavu

Igor Balaban

Intervjujiali: Iva Mihalic i Bojan Vukšić

Rano je jutro. Ustali smo i naoružani pitanjima krenuli prema njegovom kabinetu. Na našu sveopću radost, profesor Balaban nas je odveo na kolače, da si zasladimo dan. Nakon što smo pojeli kolačice uz neslužbeni razgovor krenuli smo s poslom i počeli postavljati pitanja. Pročitajte u ostatku teksta što smo ga pitali i kakvi su bili odgovori na naša pitanja dok se je on nalazio na "vrućoj stolici" pod našim novinarskim umijećem.

STAK: Kakvi ste bili kao student? Ocjene?

I.BALABAN: Svaki dan sam iz Preloga autom putovao u Varaždin, te sam manje-više dolazio na sva predavanja. Kao student sam bio dobar. Bio sam treći na prijemnom, četiri puta sam bio proglašen za najboljeg studenta. Nisam imao prosjek 5.0 jer nisam tip koji bi došao doma s faksa i onda učio cijelo popodne i noć. Po noći nisam učio nikad, prosječno vrijeme za učenje je bilo sat i pol dnevno.

STAK: Zašto baš FOI?

I.BALABAN: Baš je neki dan mama pričala kako sam ja već u 7. razredu znao na koji budem fakultet išao. Kad sam dobio prvi kompjuter, tamo negdje sa 8 godina, onda sam se zagrijao za računala. Nikad nisam bio u potpunosti programerski tip, nego sam bio više društveno orijentirani i tražio sam područje u kojem mogu računala približiti ljudima. Tako sam odlučio studirati informatiku jer sam se u tome osjećao kao kod kuće i da to mogu raditi s guštom. Prijatelj mi je upisao FER, to mi se nije svidjalo, to mi je bilo previše tehnički orijentirano. I evo me na FOI-u.

STAK: Kakav vam je bio studentski život? Izlasci?

I.BALABAN: Nisam baš izlazio u Varaždin, jer bi dolazio autom i onda bi morao piti sok i onda bi brzo morao doma. Alkohol ne pijem dok vozim pa sam onda izlazio u Prelog i okolicu. Studentski život je bio manje-više kao i u srednjoj školi, vikendima se izlazilo.

STAK: Ganjali cure?

I.BALABAN: Ja ne, ja sam onda već imao curu, tak da se onda nisam bavio s time. Manje-više sam izlazio s njom i bilo je jedno šire društvo, birali smo mjesta gdje ne moramo ići s autom pa smo mogli nešto i popiti.

STAK: A kako je sada?

I.BALABAN: Sad je dobro što mi je cura dobar vozač, pa joj mogu dati auto. Upgrade, ali toliko da možemo s autom van, da ima tko voziti. Sad isto dosta izlazimo, čak i previše, pa često malo spavam po noći J.

STAK: Kako ste završili kao asistent na FOI-u?

I.BALABAN: To je jedna stvar zbog koje mi je jako draga. To mjesto sam osigurao svojim radom na fakultetu i mislim da nitko ne može reći da me netko progurao ili da sam došao po nekoj protekciji.

Pošto radim i kao vanjski konzultant u nekoliko firmi, dosta često čujem kako je ovaj ili onaj došao do radnog mjesta po nekoj liniji. Planirao sam raditi kao projektant u IPC-u (Informacijsko projektantski centar) u Čakovcu. Profesor Hutinski me primijetio na četvrtoj godini, jer sam imao diplomski kod njega i dosta mu se sviđalo to što sam radio. U to vrijeme se baš događala preraspodjela kadrova unutar FOI-a, na informatici se otvorilo mjesto asistenta pa me je profesor pitao da li bih htio raditi taj posao, i eto.

STAK: Da li bi željeli nešto drugo raditi?

I.BALABAN: Naučio sam da se ne smije suviše vezati za posao. Mjesto asistenta mi se jako sviđa, odnosno cijelokupni posao na fakultetu. Sviđa mi se iz puno razloga, npr. fleksibilno radno vrijeme, mogućnost odlazaka u inozemstvo itd. Tako u idućih mjesec dana idem u Njemačku, Portugal i Makedoniju, što daje mogućnost usavršavanja i učenja na temelju međunarodnog iskustva.

STAK: Koji su Vam planovi dalje!? Ostajete na FOI-u? Doktorat, mjesto stalnog profesora, dekan?

I.BALABAN: Dekan? Zašto stat na dekanstu, idemo do rektora. Doktorat je nešto što se mora odraditi po službenoj dužnosti u nekom određenom roku, stoga i ja planiram doktorirati u tom roku. Ali ako imaš puno nastave i projekata na kojima radiš onda doktorat ide malo sporije. Moja mentorica profesorica Divjak ima razumijevanja za sve to, isto kao i moj šef, profesor Hutinski. Još me i potiču da sudjelujem na raznim projektima jer će mi to koristiti a doktorat će stići napraviti u ugovorom definiranom roku. Sve to ide svojim tijekom, za par godina bi trebao doktorirati a pošto imam već nekoliko znanstvenih radova imat će uvjete i za docenturu. A dalje ćemo vidjeti.

STAK: Ostajete na FOI-u ili dolazi u obzir i promjena fakulteta?

I.BALABAN: Toliko daleko u budućnost ne razmišljam. FOI je postao jedan fakultet koji se jako razvio u posljednjih nekoliko godina, postao je jako renomiran i poznat i lijepo je tu

raditi. Ako mi se ponudi neko primamljivije mjesto, zašto ne.

STAK: U Europi?

I.BALABAN: Ne, to sigurno ne, malo sam previše vezan na Hrvatsku. Išao bih van steći iskustvo, ali definitivno bih ostao u Hrvatskoj.

STAK: Zašto ste strogi kod ocjenjivanja?

I.BALABAN: Kaj se tiče prolaznosti mislim da je moje ocjenjivanje na istoj razini kao i ocjenjivanje Mirana Z. i Danijele B. Razlika je samo u pristupu na vježbama. Kad sam počeo raditi na vježbama nisam dobio priliku da vidim kako to radi, recimo Miran, bačen sam u živu vatu i tako sam si sam stvorio neki kostur kako bi te vježbe trebale izgledati. Neovisno o tome, ja sam se tako ponašao kao student i bio sam odgojen da moraju postojati neki principi kojih se treba pridržavati. Tako ja volim da se studenti drže dogovorenih principa. Neki to smatraju strogim, a neki normalnim.

STAK: Bilo je nedavno na Moodlu neko oduzimanje bodova, kod samoprocjena. Zašto je do toga došlo?

I.BALABAN: Bilo je oduzimanja bodova. Utvrđeno je da je nekoliko studenata rješavalo test zajednički. Neke sankcije su morale postojati. Ništa što se radi na kolegiju ne radi se na mojo ruku ili na moju odgovornost, nego uvijek sjednemo zajedno s profesorom Hutinskim, Danijela, Miran i ja i zajedno odlučimo koje mjere će se poduzeti. Sve što se poduzima na kolegiju Informatika, poduzima se isključivo uz blagoslov profesora Hutinskog. Neki studenti su se bunili, bilo je tu kulturnih primjedbi ali i onih neprimjereni. Žao mi je što je do toga došlo. Zato sada na Informatici 2 pokušavamo napraviti provjere u kontroliranim uvjetima da se do takvih neugodnosti više ne bi dolazilo.

STAK: Osjećate li se kao autoritet (na satu)?

I.BALABAN: Da, ali moram razjasniti jednu stvar. Ono što mi se vjerojatno nekad dogodi a ne bi htio da se događa jeste da se studenti osjećao manje vrijednima.

Nažalost nemam vremena da malo više popričam sa studentima, a kako volim čuti čime se studenti bave. Vjerujte mi, rade super stvari. Pretpostavljam da se ponekad studenti osjećaju kao da sam ja iznad njih, a to je ono što ne želim. No, isto tako smatram da se na satu uvijek mora znati tko je autoritet. Kad pristupam satu na mnogo opušteniji način, kad se probam zezati, onda opet nekima to ne odgovara. Nikako ugoditi svima. Dobri studenti dođu, odrade posao i odu, a uvijek postoje pojedinci koji će se žaliti.

Prošao sam kroz kolegije po svim godinama,

vidio sam taj rast i razvoj studenata i vjerujem da oni na četvrtoj godini drugačije gledaju na odnos na satu nego oni na prvoj godini.

STAK: Što mislite o studentskim anketama? Kako prolazite?

I.BALABAN: Anketa je dobra kao neki feedback profesorima i asistentima. U redu je da se pruži ta povratna informacija. Svoje studente uvijek na zadnjem satu pitam za primjedbe i sugestije, al možda se boje tog verbalnog djela pa je onda bolje pomoći tih anketa. To je jako dobar povratni mehanizam nastavniku da vidi što treba popraviti.

Kako ja prolazim na anketama, što se tiče izvođenja nastave, točnosti, priprema, objašnjavanja je fenomenalno, imam visoke ocjene. Što se tiče pristupa, to varira, stvari su kontradiktorne, jedni napišu odlično, samo tako dalje, a drugi opet napišu da ništa ne valja, ili ne napišu ništa.

STAK: Da li je bilo nekih ekstrema? Prijetećih ili ljubavnih poruka?

I.BALABAN: Nije bilo nekih ekstrema. Naravno da ima poruka koje nisu lijepo ili one koje su arogantno napisane. Smatram da se primjedbe mogu izreći na lijep način, a uvijek imate primjedbe koje su izrečene na ne baš lijep način.

STAK: Kakav vam je cimer (u kabinetu)?

I.BALABAN: Dobar je, slažemo se, sad već četiri godine. Dobro je to što radimo na istom kolegiju, a i s Miranom se lako sve dogovoriti. Kaj se tiče podjele posla, to vrlo lako napravimo, on je čovjek koji ne bježi od posla. Dobar je on cimer.

STAK: Kako je raditi sa prof. Hutinskim, kakav je kao šef?

I.BALABAN: Dobar. Nije zahtjevan šef. Podijeli nam zadaće, i onda se to radi u miru, daje nam određenu slobodu da se možemo razvijati u smjeru u kojem želimo uz normalno obavezu da na kolegiju napravimo ono što moramo. Ono što mi je super je da možemo pričati o drugim temama koje nisu vezane za fakultet.

STAK: Što se tiče satnica, bilo je priča da previše radite, više nego bi trebali!?

I.BALABAN: To je bilo prije. Sad kad je došla Danijela kao treća asistentica stvari su se normalizirale. 150 sati je norma koju bi svaki asistent morao zadovoljiti, odnosno to je standard koji FOI želi postići. Ja imam oko 180-190 sati plus PITUP. Bolonja je donijela tu drugu stranu, onu koja se ne vidi, poput rješavanja problema s Moodlom, vođenje evidencije, seminari, ispravljanje provjera znanja tri puta, što većina kolegija nije imala prije Bolonje. To su stvari koje se nigdje ne bilježe i ne ulaze u satnicu, a postoje i oduzimaju vrijeme.

STAK: Kako je raditi sa studentima!?

I.BALABAN: Prekrasno, jer imamo toliko dobrih

i sposobnih ljudi. To je nažalost potencijal kojeg ja nemam vremena iskoristiti. Uspio sam potaknuti svoje demonstratore i studente da naprave dokument kako napraviti vježbe u Open Officeu, pošto mi radimo u MS Officeu. Zatim smo napravili animaciju rada čvrstog diska, kojeg studenti smatraju super flash animacijom i puno bolje im pojasni kako radi čvrsti disk nego što je to prikazano u knjizi. Ima puno stvari u koje bi se studenti mogli uključiti i koje bi oni mogli raditi. Uvijek na prvim vježbama pitam tko zna nešto raditi na računalu, pa dok imam neku ideju onda pogledam taj popis koga bi mogao iskoristiti.

STAK: Biste li bili u vezi sa studenticom kojoj predajete?

I.BALABAN: Nikada.

STAK: Biste li povukli rođaka na fakultet?

I.BALABAN: Rođaka bi povukao na fakultet ako ima prosjek ocjena koji udovoljava zahtjevima fakulteta. Nikad nisam vukao nikakve veze i ne bi ako si nisu zaslužili. Smatram da si svatko mora zavrijediti, uvijek se može malo pogurnuti, pomoći, ali prvo si čovjek mora sam osigurati da udovoljava nekim uvjetima.

STAK: S kime se družite s fakulteta!?

I.BALABAN: Ima puno ljudi. Imamo nogometnu ekipu, Kornelije Rabuzin, Gašo i Berni iz CIP-a, Miran, ima ih. Miki (domar) mi je jako dobar prijatelj, s njim znam na tjedan jednom ili dva put otići na kavu. S dosta profesora sam si dobar. Teško mi je sad nekoga posebno izdvojiti. Problem nam je to radno vrijeme. Recimo Vlado Kovšca mi je super, ali s njim nekad treba proći tri mjeseca proći da se dogovorimo za kavu, jer on ima seminare, ja vježbe i nikako da se uskladimo.

STAK: Da li se s nekim s fakulteta družite u slobodno vrijeme?

I.BALABAN: Pa da, recimo s I. Magdalenićem. Ima ljudi za druženje, to uopće nije problem.

STAK: Najzgodnija asistentica!?

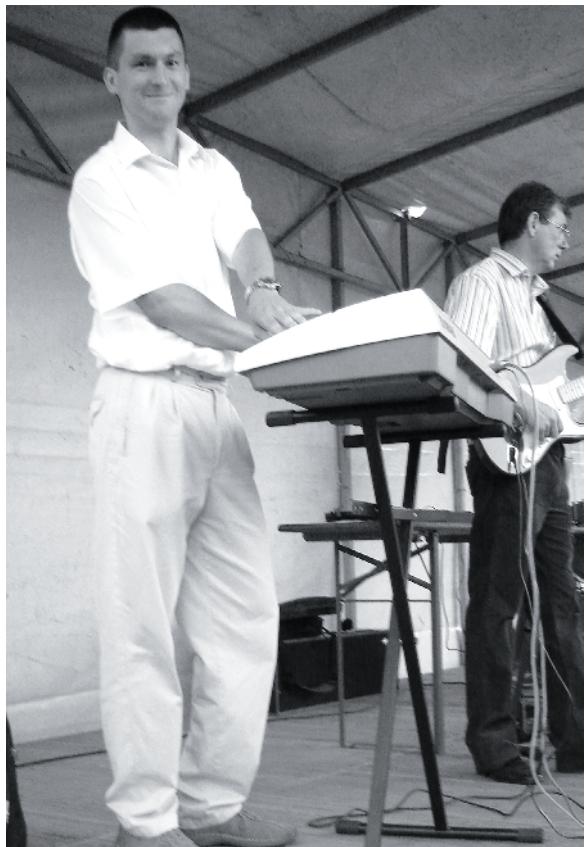
I.BALABAN: Ne znam koji odgovor očekujete. Ima puno zgodnih asistentica, a i profesorica :) i pogriješio bih ako bi naveo samo jednu.

STAK: Da li ste oženjeni?

I.BALABAN: Nisam. Ženim se za 4 mjeseca.

STAK: Kakva Vam je buduća žena?

I.BALABAN: Puna razumijevanja i jako dobra. Volimo manje-više iste stvari, nadopunjavamo se, volimo se. Ima razumijevanja za moj posao, kad moram puno izbivati.

STAK: Što mislite o homo i biseksualizmu!?

I.BALABAN: Tko je napravio ta pitanja? :) Ja osobno to ne branim ali se ograđujem od toga. Ne mislim ih prozivati i čudno gledati, mogu s njima sjesti i popiti kavu, popričati, ali svoje mišljenje bih ipak zadržao za sebe.

STAK: Što radite u slobodno vrijeme? Hobi?

I.BALABAN: Previše hobija imam, čak sam razmišljao otvoriti blog o hobijima. Sviram u crkvi. Imam već dva projekta, napravio sam aranžmane za dva CD-a, za vokalno instrumentalni sastav u kojem sudjelujem. Sviram klavijature i orgulje. Završio sam osnovnu glazbenu školu za harmoniku, tak da i to znam svirati, i sad bi još htio gitaru naučiti. To mi oduzima puno vremena. Dalje se volim

STUDENTSKI LIST BR. 9

baviti obradom videa, imam Premiere Pro u kojem radim, ali čisto za kućnu upotrebu. Volim biciklizam, napravim po 30-40km , nije to nešto spektakularno, ali fino se čovjek rekreira. I volim jako puno stvari napraviti sam, od popravaka kosilice do popravaka brava, restauriranje nekih starih stvari, itd. Postoji tu široka lepeza stvari u kojima se nalazim.

Jedan dan sam si rasturil cijeli auto kako bi si ugradio mp3 player, za što bi recimo puno ljudi vozilo auto k majstoru.

STAK: Igrate li igre na kompjutoru? Koje?

I.BALABAN: Već dvije tri godine nisam ništa igrao, nemam vremena. Igrao sam Silent Hunter, Hitman, ima puno dobrih igara, ali nemam vremena.

STAK: Koju vrstu glazbe slušate?

I.BALABAN: To se sad već zove profesionalna deformacija, pošto i skladam nešto i radim te aranžmane, onda čujem nešto što ne bi trebao čuti, pa se događa da ne možeš potpuno uživati odnosno percipirati glazbu na način kako percipira netko tko sluša glazbu jer je ugodna uhu. Volim balade, volim i pop i rock, volim i domaće i strane, ali onako nešto laganini.

STAK: Film?

I.BALABAN: Strava u Ulici brijestova, Superman svi nastavci, Rocky je super.

STAK: Knjiga?

I.BALABAN: Nekako sam se orijentirao na znanstvene časopise kao slobodnu literaturu. Čitao sam prije beletristiku. Ima puno dobrih knjiga, recimo Decameron. Kafka mi je super, Proces i Preobražaj.

STAK: Da li se bavite nekim sportom, osim biciklizmom!?

I.BALABAN: Igram tenis, čak sam išao jedno vrijeme i u školu. Stolni tenis sam igrao, s dečkima nogomet. Sad me doma pokušavaju na role smjestiti, ali sumnjam da bude to išlo.

STAK: Stav prema Crkvi i vjeri?

I.BALABAN: Vjerujem u Boga, idem u crkvu

zbog sebe, a ne radi Crkve ili nekoga drugoga. Problem Crkve jeste da se propovijedaju događaji koji su se odvijali prije 2000 godina a to ne stave u današnji kontekst. Vjernicima bi se moralo reći kako da žive s tom vjerom danas i kako da žive za sutra, a ne kako se živjelo prije 2000 godina jer sve se promjenilo. Bio sam na dosta susreta mladih gdje se raspravljaljao zašto se ne ide u crkvu, zašto se radije ide van. Došlo se do zaključka da treba mladima reći kako vjerovati u 21. stoljeću, odnosno osvremeniti misu kako bi se mladi privukli.

STAK: Imate li kućnog ljubimca?

I.BALABAN: Imam psa, ovčara. Od kad znam za sebe imam nekakvog psa. Imao sam papigu tigrigu. Negdje sam pročitao da žive do 6 godina, moja je živjela 12, imala je dobre baterije valjda. Sad trenutačno imam hrčka, kojeg su mi smjestili prošle godine J.

STAK: Kuhate li?

I.BALABAN: Aha, u mikrovalnoj. Ne, ne kuham, jako malo hrane znam pripremiti, trenutno, ali znam da će se to uskoro promijeniti.

STAK: Kakav vam se čini Studentski list!? Jel' redovito sve pročitate

I.BALABAN: Pročitam sve. Vidi se jedan veliki napredak, što je vjerojatno to zasluga cijelog kolektiva. Intervjui mi se čine super, da se upoznaju profesori i asistenti. Ja kao student sam doživljavao profesore drugačije nego ih doživljavam sada. Zato mislim da je ovo jako dobra stvar, naravno bitno je i kakva su pitanja, da ne prođe intervju a da se ne sazna ništa korisno. Sviđaju mi se rubrike gdje se iznose praktične stvari, npr. nešto praktično iz Linux OS-a.

Što se tiče kvalitete Studentskog lista mislim da je na jednoj zavidnoj razini i da se vidi migracija na bolje.

STAK: Priklučili ste se na forum kad je netko napisao protiv Vas?

I.BALABAN: Ne bojim se svog identiteta, i volim kad mi netko dođe i kaže direktno što nije u redu. Student koji je ono napisao na forumu je

napisao laž i zbog toga sam se uključio jer ne volim da netko piše laž. Imao sam evidenciju tog studenta i znao sam da priča laži, što sam i potkrijepio na forumu. Kasnije se student ispričao. Mogu tolerirati kad netko napiše da nisam dobro postupio, iako je to subjektivno, ili da sam se izderao gdje nisam trebao, ali ne volim da netko piše da je dobio određene bodove i da sam ga ja zakinuo u ocjeni ili nešto slično, a da to nije utemeljeno.

STAK: Pratite li FOI-forum redovito?

I.BALABAN: Ne čitam baš sve, ali prođem kroz dosta topica, nemam baš vremena. Uočavam i određene promjene na tom forumu, nekako mi se čini da nema više tak puno ogovaranja, nego objektivne korisne stvari. Poanta foruma je da studenti pomažu jedni drugima tako da je cjelokupna ideja vrlo pohvalna.

STAK: Forum je inicijativa studenata, kako to da informatička katedra nije ništa poduzela službeno, pa da oni naprave forum?

I.BALABAN: Imamo dvije katedre koje su to mogle napraviti, Katedru za razvoj informacijskih sustava i Katedru za računarstvo i tehnologiju unutar koje ja djelujem. Važna je ideja. Možda da je netko od studenata došao sa idejom da bi trebali odnosno htjeli forum, onda bi to netko i omogućio. To je inače zadatak Studentskog zbora. Ali ovo ima jednu višu dimenziju. Studenti su napravili svoj forum i oni ga održavaju. Ista je stvar i sa Studentskim listom. Vi ste ga napravili, vi ga održavate i to ide. Studenti trebaju pokazati da su sposobni.

STAK: I vic za kraj!

I.BALABAN: Dođe student k profesoru. Kaže: "Profesore, ja danas nisam ništa učio, ja ću past." A profesor kaže: "Ajmo se kladit u 100 eura da nećete."

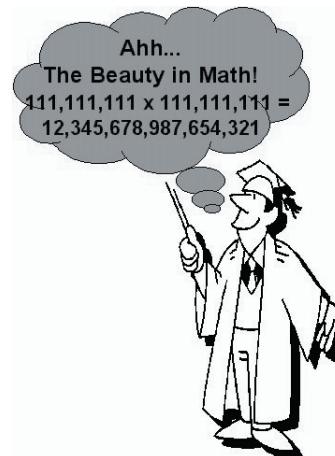
Pri tome ne aludiram na mito na fakultetu. Mislim da je naš fakultet jedan od rijetkih koji te stvari ne prakticira. Osobno to ne bih napravio nikad u životu.

ŠTO TO IMA U MATEMATICI 2

TEŠKO?

PIŠE: NIKOLA KADOIĆ

Potaknut vlastitim pozitivnim iskustvom, ali i nešto malo manje pozitivnim iskustvom svojih kolega, a na inicijativu urednice ovog, inače, jako vrijednog časopisa, odlučio sam napisati dvije-tri riječi o predmetu koji redovito izaziva negodovanje, loše emocije, negativno raspoloženje, negativno mišljenje o profesorima, a na kraju rezultira niskom prolaznošću i lošim ocjenama na kolegiju.

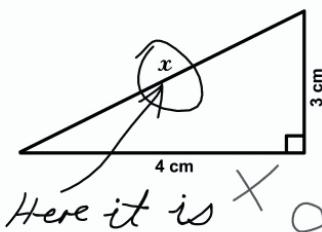
Možda će vaš prvi komentar biti u smislu mojeg „napada“ na vas, ali vjerujte, to mi nije namjera, nego je namjera da vam dam kvalitetne savjete da bi kolegij lakše naučili, a s čime dolazi i prolaznost!

Savjet 1: Redovito dolazite na predavanja i aktivno sudjelujte na njima! To znači da kada vam nešto nije jasno u vezi gradiva, slobodno pitajte i objasnit će vam se.

Savjet 2: Redovito dolazite na seminare i aktivno sudjelujte na istima. Seminari su zamišljeni da se provježba gradivo na predavanjima te tako zaokruži pojedina tematska cjelina. Na seminarima također postavljajte pitanja za svaku stvar koja vam nije jasna te predložite zadatke koji vam slabije idu.

Savjet 3: Ukoliko još uvijek imate nekih nejasnoća, posjetite demonstratore gdje pitajte što vas muči. Demonstratore su

3. Find x.

„u pravilu“ zamišljene da vi dođete s pitanjima i konkretnim zadacima i da se ti rješavaju na satu, no, međutim, to u većini slučaja nije bilo tako. Rijetki su dani kad netko ima neko pitanje (ako ne brojimo dan prije kolokvija). Naravno, demonstratori nisu diplomirali matematiku i može se desiti da u tom trenutku ne znaju rješenje, ali svejedno, pitajte.

Savjet 4: Koristite konzultacije. Sada već pet asistenata svaki tjedan minimalno šest sati u svojim kabinetima očekuje vas i vaša brojna pitanja, no sveukupno kroz cijeli semestar koristite ih možda deset sati.

Savjet 5: Vježbajte, rješavajte zadatke iz zbirke i knjige. Da, sve ih riješite! Nedavno je netko na forumu napisao, citiram: „... a što bi mi trebali riješiti svih 234236523 zadatka u zbirci te naucit 500 strana teorije...“ Kao prvo, tih zadataka ipak nema tako puno, čak suprotno, a i teorije je opet nije toliko puno. Ovaj 5. savjet, ako ga koristite, donosi vam možda najveće znanje, tu sami rješavate zadatke, prepusteni ste sami sebi, pa lako, dokazom po intuiciji ☺, možemo zaključiti da je bitno rješavati zbirku. Ako pogledate broj ECTS-a na kolegiju, a to je pet, a to pak znači 150 sati rada da se kolegij položi ako imate prosječno znanje, odnosno deset sati tjedno. Četiri sata su predavanja i seminari, a sad se pitajte tko još radi šest sati tjedno dodatno vježbanje matematike!

Kontinuirani rad ovdje je jako bitan, a to često izostaje.

Savjet 1: Redovito dolazite na predavanja i aktivno sudjelujte na njima! To znači da kada vam nešto nije jasno u vezi gradiva, slobodno pitajte i objasnit će vam se.

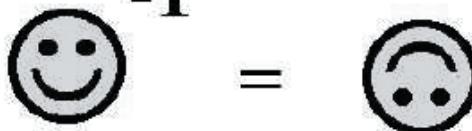
Savjet 2: Redovito dolazite na seminare i aktivno sudjelujte na istima. Seminari su zamišljeni da se provježba gradivo na predavanjima te tako zaokruži pojedina tematska cjelina. Na seminarima također postavljajte pitanja za svaku stvar koja vam nije jasna te predložite zadatke koji vam slabije idu.

Savjet 3: Ukoliko još uvijek imate nekih nejasnoća, posjetite demonstratore gdje pitajte što vas muči. Demonstratore su

Misljam da je veliki problem, a koji se ne rješava, predznanje s kojim se upisuje Fakultet. Prijemni ispit sadrži zadatke koji upravo ispituju to predznanje, no međutim, ipak je moguće upisati Fakultet da se i ne zna velik dio matematike. Predznanje stvarno varira u velikim količinama. Puno ljudi dode da ne zna uopće što je to sinus, a na Matematiku 2, koja ne polazi od temelja, nego se očekuje veće predznanje nego npr. Matematika 1, o tome se ne vodi previše računa jer se smatra da studenti to znaju (jer su položili prijemni ispit). Misljam da, ako bi uspješno riješili taj problem, riješili bi i niz drugih problema koji se javljaju na kolegiju. Problem s predznanjem trebali bi prvenstveno rješavati studenti. Nakon prijemnog ispita svi otprilike znaju kako su riješili koje područje.

Ako ste lošije riješili matematiku, a upisali ste Fakultet, shvatite to kao poticaj za daljni rad da nekako nadokna-

-1 =

dite manji broj bodova na kolokviju radi vlastitog uspjeha jer će vam trebati. Naravno, kako su profesori na tom kolegiju jako obazrivi, upravo se počinje raditi na skripti koja će taj problem riješiti za buduće studente, a gdje će studenti moći lako naučiti ili ponoviti potrebno predznanje. Važno je napomenuti da prije nije postojala ovako opširna zbirka zadataka kao i to da je kolegij bio otežan za poglavje Financijske matematike koja je sad zaseban kolegij, tako da je sad kolegij prilično olakšan, ali ne i lagan, i još ako uzmete u obzir da dobijete zadatke u kolokviju sve iz zbirke, lako se otkrije gdje je problem. Važno i prevažno: Ne odustajati od studija jer niste uspjeli iz prve položiti, ali učite na vlastitim i tudim greškama, trudite se, vježbajte i to će vam se sigurno isplati.

Solving equation by one Blondie:

$$\frac{1}{n} \sin x = ?$$

$$\frac{1}{\cancel{n}} \sin x =$$

$$six = 6$$

Naravno, kroz studij će biti još teških kolegija, a možda i težih, a neće biti ni zbirke, ni skripte, ni demonstratura, ponekad čak ni literature na hrvatskom jeziku, al' ipak ih morate položiti. Shvatite Matematiku 2 kao izazov koji možete riješiti tako da razvijete u sebi upornost, kreativnost, marljivost, kontinuiranost u radu, i uspjeh i na tim kolegijima nije sporan! Vezano uz Matematiku 2 i ostale matematičke kolegije: Ma kako vam se činilo da gradivo nije povezano s onim što ćete u budućnosti raditi, sigurno je da sve ima svoju primjenu u struci. Slobodno savjetujte starije kolege i asistente koji su postigli i „malo više“ i vidjet ćete da je znanje iz ovog područja jako potrebno. Unutar ovog lista možete naći nekoliko matematičkih šala i mozgalica da vidite da matematika nije tako teška.

Na kraju, puno sreće svima koji polažu kolegij. Glavu gore, noge dolje, zbirku u ruke, pitanja asistentima, odgovori vama, limes u beskonačno, i svi položite kolegij!

Hoćemo bolje

PIŠE: *Odisey*

Prvo moram reći da volim svoj faks FOI, a sad ću pisati o nekim stvarima koji me smetaju i mislim da bi ih trebalo mijenjati. Ne želim nikoga posebno prozivati, svatko bi se trebao sam prepoznati i pokušati neke stvari promjeniti.

Troškovi

Užasno me ljuti visoka školarina. Nisam baš siguran da ste svjesni da ima studenata bez roditelja ili su im roditelji nezaposleni, a da za skupljanje školarine treba jako puno žrtvovanja i onoga što nemaš. Možda niste uočili da pojedini studenti skrivečki skupljaju plastične ambalaže po fakultetu kako bi imali za ručak u menzi.

Eto, ja postavljam pitanje, da li se radi dijagram 'tijek novca' (eng. cashflow). Zašto na FOI-u ne postoji osjećaj za štednju, kako bi svima bilo bolje?!

Ima li logike upaliti klimu i otvoriti prozore? Slično je i s grijanjem: "joj vruće je, otvorite prozore!". Na radijatorima postoji ventil koji se može zatvoriti!

U većini dvorana trebalo bi prepraviti raspored rasvjjetnih tijela, jer ne odgovaraju gledanju sadržaja na projektoru. Na kraju lab. vježbi ponekad nas zamole da ne gasimo računala za sljedeću grupu koja tek dolazi za nekih pola sata. Koliko li se samo troši na to, bolje ne pitati. Znam

da fakultet neka sredstva dobiva od EU u sklopu nekih projekata i to je super i neka samo tako dalje nastave, ali po mom skromnom mišljenju fakultet ne iskorištava sve svoje resurse u potpunosti. Fakultet ima 200 računala koja su dosta suvremena. Kolika je to samo procesorska snaga? Zašto si ne složi mrežu i iznajmljuje svoju procesorsku moć svih tih računala ili diskovni prostor i na taj način financira nova računala? Za ovu ideju već postoji opensource rješenja, tako reći ništa ne košta, a rješenja se mogu mijenjati i prilagoditi (<http://boinc.berkeley.edu/>). Pravilnik o pisanju seminara je neekonomičan. Prored od 1.5, a koristi se samo jedna strana papira, stvarno je previše. Vidio sam doktorski od 400 stranica koji ide u 10 primjeraka, to je toliko papira da to nije normalno. Možda sam cicija (rekao bi jedan uvaženi profesor), ali godišnje se može dosta uštediti, u ionako teška vremena.

Web servisi i oprema

Web stranice fakulteta po mom mišljenju nisu dobro organizirane, ponekad je nemoguće naći ono što trebaš. Zašto nema pretraživač? Na stranici nedostaje podsjetnik budućih događanja. Nije fora čitati što je jučer bilo. Imamo web programere zaposlene na fakultetu, a niti jedan stranica nije prošla W3C validaciju, niti foi, niti moodle, niti planer.

Moodle ne funkcioniра baš najbolje, ali da li je tko pokušao ikad išta popraviti na njemu? Prvo, ne možemo se odjaviti iz kolegija koji smo položili, primamo tonu mail-a, a kad želimo skinuti neki resurs otvara se u tri prozora dok dođemo do njega i to

kao application/octet-stream pase rezultati ispita ne mogu vidjeti na Internet kiosku. Problem je i sa zip datotekama

u knjižnici koje se daju skinuti, ali nakon toga nemamo prava čitanja u taj folder gdje se automatski skida.

Profesori se često pravduju da ne mogu uploadati više od 5Mb na moodle. Može se uploadati na arku i dati direktni link ili na neki drugi servis, a danas takvih ima na stotine.

Imam prigovor i na modul za testove na moodlu. To je jako loše napravljeno. Pokušajte riješiti test, a da se spajate preko modema, izgubi se 2-3 minute dok se prikazu sve slike, test traje 12 minuta, a mora te ga predati pola minute ranije, nije baš da su svima isti

uvjeti pri rješavanju, nekakav preload slike ne bi škodio i nakon isteka vremena autosend bez da moramo paziti na vrijeme, kao što to ima Carnet sustav WebCT, koji je po meni daleko bolji. Imao još puno loših stvari na moodle-u, ali možda bi bilo dobro da se uvede web servis za prijavu ideja i zaduži nekog za provedbu.

Jedna stvar mi nikako nije jasna, a to je zašto se svi materijali uvijek skrivaju s nekakvim lozinkama i zašto nisu svi kolegiji javno dostupni svima, makar za čitanje studentima. Kako da znam koji će kolegij upisati kad ne znam točno što se radi u njemu i što ću sve trebali napraviti da ga položim? Na ovaj način mogao bi bar vidjeti što me sve čeka. Na puno fakulteta sam video: vježbe, prezentacije, knjige, video predavanja, kodove sve je javno dostupno. Zašto? Zbog konkurenčije. Internet je najbolji marketing, a ništa vas ne košta.

Ovo je fakultet organizacije i informatike, pa zar nije logično da što više privuče posjeta na stranice fakulteta. Time se podiže ugled i zanimanje.

Nekvalitetne prezentacije

Najviše me smetaju nekvalitetne prezentacije. Treba pripaziti na izbor boja, plavo na plavom nam ništa ne znači. Ako je nešto na slici sitno ono se može podjeli u više dijelova/slajdova. Ako se želi nešto istaći, neku budu velika slova, ali da cijela prezentacija bude napisana s velikim slovima, to izgleda kao da se netko dere. Gledati već riješene zadatke preko prezentacije nam ništa ne znači, kreda i ploča su zakon za takve stvari. Od gledanja kompletog rješenog zadatka teško se može nešto zaključiti i zapamtiti kako ide postupak. Predlažem profesorima da jednu sjednicu vijeća održe u D9, da vide malo kako je nama dok tamo moram pisati ispit/kolokvij.

This room is full of people that think you are funny.

Asistenti i ankete

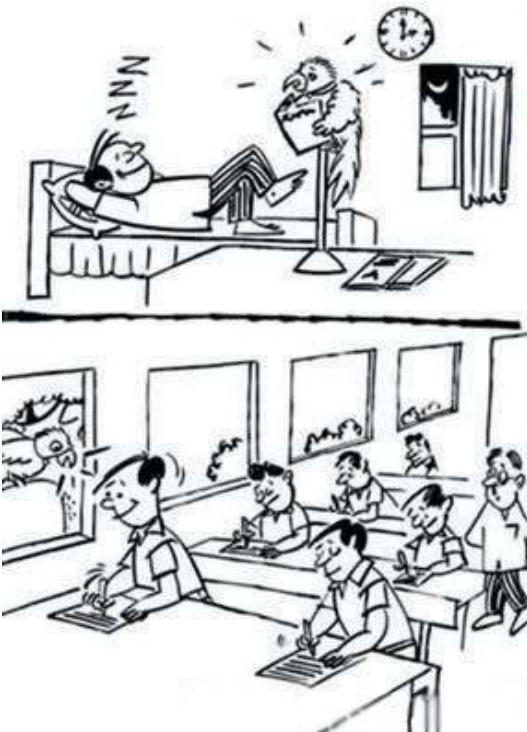
Asistenti se biraju od onih 10% najboljih, ali mi se čini da to i nije baš najbolja ideja. Ankete su dobre za dobivanja slike. Neki profesori/asistenti ne znaju motivirati, nemaju autoritet i govore jednoličnim tonom. Zar nema neka nezavisna komisija koja bi takve slala na usavršavanje? Takvi su možda idealni za istraživačke projekte, ali to studentima ne znači puno. S takvima, koristan i zanimljiv predmet postane dosadan, da nam je na kraju žao što smo ga upisali. Postoje takozvana nastupna predavanja, ali to je toliko neformalno, ocjenjuje te profesor s kojim sjediš u istom kabinetu. Trebao bi tu biti neutralni žiri, neki pedagog koji osim znanja

treba ocjenjivati i stručnu izvedbu, ali ne na samo jednom predavanju već na jednom cijelom semestru, koji će ga voditi i ispravljati pogreške. Trebalo bi uvesti i usmeni test za demonstratore, treba eliminirati one koji imaju dobar rezultat zahvaljujući prepisivanju.

svi tiskamo u hodniku. Ovaj dio je definitivno najlošije organiziran na faksu.

Ovo je isključivo moj stav/mišljenje, ne govorim u ime studenata.

Ima tu još zanimljivih tema, od prevelike satnice profesora, koji su premorenici, pa do prevelikog broja seminara, prezentacija koji moraju obaviti studenti, koji su također premorenici i iscrpljeni. Ti "seminari" bi se trebali zvati eseji i zahtijevati da ne budu duži od 10-15 stranica, a one koji prekorače kažnjavati, ali o tome neki drugi put. Pogledajte koliko studenata ima podočnjake na faksu, pogotovo na višim godinama.

Ispiti, upisi ocjene, potpsi

Nije mi jasno zašto profesori ugovore usmeni ispit za određeno vrijeme i onda imaju stotinu studenata pred kabinetom. Zar ne bi bilo efikasnije da nas podjeli u grupe? Stvarno nema smisla da mi studenti čekamo ispred kabineta od 8h u jutro do 18h navečer da stignemo na red. Pobogu, imamo mi i druge obaveze, ispite. Stavite se u naš položaj i zamislite da Vi dodete na neki šalter i da čekate 10 sati da dođete na red, poslije toliko čekanja kako da imamo uopće volju za život, a kamoli odgovarati. Dogodilo mi se da neki profesori(ce) imaju usmeni, pa onda usred usmenog odu s prijateljicom na kavu, ili da imaju za dva sata predavanja, a 100 studenata za ispitati. Dogodilo mi se da su neki kasnili i po 2-3 sata na usmeni ispit. Samo nas bez veze mučite.

Zar je teško naći jednu praznu dvoranu i tamo obaviti potpise, nego da se

Komentar urednice:

Ovo je prepravljana verzija koleginog članka. Kolega se nije htio potpisati, pa sam imala veliku muku, objaviti članak ili ne. Odlučila sam ga prepraviti, tj. ostaviti stvari za koje mislim kako bi bilo korisno

da ih profesori počitaju. Ostalo sam izbacila, jer je članak očito napisala osoba koju je netko na ovom fakultetu jako rasrdio.

Ima jako dobrih profesora i asistenata na ovom fakultetu, organiziranih, kojima je stalo da studenti nauče. Te profesore jako cijenim, iako je u pravilu kod njih teže proći ispit :). Ali ipak ima i onih koji trebaju još malo poraditi na svojim predavačkim vještinama, pa bi bilo lijepo da ovaj članak uzmu kao dobromanjerni savjet.

FOI je zaista dobar fakultet, ali ima još puno toga za popraviti. Eto, poštovani profesori i asistenti, nadam se da ćete uzeti u obzir ova zapažanja, kako bi nam svima bilo bolje.

Janja Petričušić

Web 2.0 servisi koje ne koristite (ili barem autor ne zna da ih koristite)

Piše:
Nikola Krajačić

Svi vi, kao pravi informatičari, znate što je to web. Znate i što je to Web 2.0. Neki se možda ni ne sjećaju Weba 1.0. Bilo je to vrijeme kada nije postojao ni termin «blog»; ako je netko htio imati svoj site, morao se baciti prvo u Photoshop, zatim ručno tipkati HTML kôd ili to odraditi u Dreamweaveru. Nije bilo Wikipedije niti Wiki sustava, online aplikacija... Danas se sav sadržaj na webovima objavljuje gotovo automatizirano - od postova na blogovima do linkova koje posjećujete. Sjećam se, jedna od najpopularnijih skripti u tim vremenima bila je News Pro, koja je služila samo za objavljivanje vijesti. Sve drugo je bilo čisto u HTLM-u. Nije bilo razdvajanja sadržaja od «pozadine».

Danas pak, svatko može imati svoj blog ili web-site. Ode se na neki blog servis, napravi account, klik na template i eto ga. Oni vičniji i dičniji se igraju Wordpressom, Textpatternom, EE-om i nekim drugim blog engine-ima, stave template i eto site-a. Sadržaj više nije briga webmastera, jer danas postoji hrpa site-ova čiji sadržaj stvaraju sami (i isključivo) korisnici stranice, dok autori samo sjede i ubiru lov u oglašavanja.

Nedavno sam dobio informaciju da se i korisnici počinju buniti oko toga jer su, na kraju krajeva, oni ti koji su zaslužni za popularnost tog site-a. Između ostalih elemenata, ovo generiranje sadržaja od strane korisnika (*user-generated content*) je jedna od glavnih ideja Weba «dvanula».

Jedan oblik takvog weba je i forum. Kad se malo razmisli, nije problem uploadati forum na server i pokrenuti ga. Konkretno, govorim o FOI Forumu. Kad se forum pokretao bio je slabo posjećen i nije bio ono što je danas. No, danas sam prilično ponosan na njega, iako bi mogao biti i bolji.

Recimo, u trenutku pisanja ovog članka, na forumu je registrirano 1293 korisnika i ima 43794 postova. Broj korisnika se doslovno

povećava iz dana u dan. I tu leži prava vrijednost foruma - u njegovim korisnicima, koji svojim pisanjem, odgovaranjem i svadanjem stvaraju sadržaj. Upravo zbog svojih korisnika, u čijim je zapravo rukama, FOI Forum se podigao na jednu super razinu. Moderatori su tu samo da paze na red i da sve funkcionira, a sve ostalo je na Vama, štovani čitatelji i forumaši. Naime, to je i dokazano na Prvi april, kad je izveden jedan «prank», gdju su se korisnici prilično pobunili protiv «novog administratora». (bok, fichek!, op.a.)

Poznat je i slučaj na Digg-u, gdje je jedan korisnik objavio neku vijest (IIRC, bilo je nešto vezano uz torrente), koju je vodstvo site-a maknulo. Iz protesta, dobar dio korisnika je taj dan doslovce zaspamao Digg tom viještu, što je dovelo do toga da se uprava moralu ispričati korisnicima. U Web «dvanula» svijetu je to ono bitno – korisnik preuzima kontrolu. I ne, to ne znači da se na FOI Forumu ne treba pridržavati pravila.

Takvi su i ostali Web 2.0 servisi: Facebook, MySpace, Twitter i mnogi drugi. Baš zbog toga, što vi stvarate sadržaj, zanima me koliko vas koristi te servise? Pišete li blog? Twittate li? Dobar dio vas ima Facebook profil, to je u redu, ali koristite li još nešto? Gdje uploadate fotke, na Flickr ili na Picasu? Uploadate li ih uopće?

Ovaj tekst je zamišljen kao jedan pregled nekih web servisa koje malo tko koristi, barem koliko ja znam. Do sada na Twitteru nisam naišao na nikoga s FOI-a da redovito twitta, niti da koristi Flickr ili slično.

Pa krenimo s upoznavanjem tih čuda interneta.

Flickr (<http://www.flickr.com>) je web alat za pohranu fotografija, web album, kako god. Fotke uploadate preko web sučelja ili preko desktop aplikacije, dodate tagove i kliknete upload. Možete određivati i privacy settinge, tako da ne gledaju baš svi sve vaše fotke. Jedini nedostatak kod free verzije jest što vam se prikazuje samo zadnjih 300 uploadanih fotki (ostale postanu invisible, ne brišu se) i imate mogućnost stvaranja samo tri seta fotki. Kupnjom Pro accounta (*hvala svima zalužnim za moj Pro account, op.a.*) dobijete unlimited setova i unlimited fotki i tada Flickr postaje moćni alat za arhiviranje fotografija. Ukoliko imate blog, možete vrlo jednostavno povući stream vaših fotografija i prikazati ga na blogu ili Facebook-u i praktički bilo gdje. Dovoljna je samo linija, dvije kôda.

Twitter je servis koji vama postavlja jedno pitanje: što radite baš sada – a vi na njega odgovorate preko web-a, nekog IM alata ili pak preko mobitela SMS-om. Tako stvarate listu svojih aktivnosti, a moguće je i umrežavanje s drugima te tako pratite i što oni rade. Kao i svaki pravi «dvanula» servis i ovaj omogućuje da na svoj blog postavite feed svojih aktivnosti. Dosta često se koristi i u nekim organizacijama kao messageing alat jer si, naime, svi uključeni u nekakvi projekt namjeste praćenje

aktivnosti, recimo, voditelja projekta i svi se međusobno povežu. Nakon toga, svi postave da im updateovi od suradnika dolaze na mobitel - i eto komunikacije unutar tima! Praktično!

the social music revolution

Last.fm je pak za audiofile. Naime, on ima jednu specifičnost: nema ga smisla koristiti ako ne downloadate tzv. *scrobbler*, odnosno plug-in za vaš player, koji će putem interneta u bazu uploadati podatke o tome koju glazbu slušate. Na vašem se profilu sve fino izlistava, broji, rade se statistike i uspoređuje se kakav glazbeni ukus imate s drugim ljudima.

Također, na svom blogu (ili Facebook profilu) možete prikazati što slušate. Last.fm je, za razliku od prijašnja dva servisa, dosta specijaliziran upravo za glazbu i one koji vole pratiti što drugi slušaju.

POLITIKA

Hopa, evo nama jednog domaćeg multi-autor bloga! Na njemu se govori o politici i iako je većina autora iz domene anonimnih blogera, za Politiku pišu i neki od naših saborskih zastupnika. Ukratko, ovo je odlično internet odredište za one koje zanima politika.

RSS ili Really Simple Syndication (ostali nazivi vrijeđe za starije verzije RSS-a, ovaj je za 2.0) je jedna od korisnijih stvari kod Weba 2.0. Naime, ideja je da svaki site pušta svoj feed. Vi adresu tog feed-a upišete u vaš RSS

klijent, Google Reader recimo. Od tog trenutka, ne morate više odlaziti na taj site, nego se samo ulogirate u RSS klijent i čitate. Svaka nova vijest koja se na site-u objavi, ovisno o tome pušta li se u feed ili ne, završit će u vašem klijentu. Naravno, prava snaga RSS-a se pokazuje tek kod praćenja nekoliko desetaka site-ova i to onih koji se »*apdejtaju*» više puta dnevno. No, ovisno o nekim site-ovima, u vašem readeru bi mogao završiti samo naslov s par uvodnih riječi, a da biste pročitali cijeli članak ipak ćete morati kliknuti na link i otići na sâm site. To je, eto, čisto marketinške prirode.

coolinarika.com

HRANA, ZABAVA, DRUŽENJE - UVIJEK SA SRCEM

Coolinarika je još jedan domaći projekt, proizašao iz poznate nam Podravke. To je zapravo jedan, moglo bi se reći social cooking site, gdje ljudi diljem Hrvatske razmjenjuju svoje recepte. No, nije sve samo u razmjeni recepata. Postoje i hrpe opisa raznih namirnica, svaki tjedan je nova tema, pa tako u trenutku pisanja ovog teksta možete čitati o mediteranskoj kuhinji, a idući već nešto drugo. Za Coolinariku pišu, osim samih korisnika, i vodeći hrvatski kuhari i ugostitelji, a sve zajedno prati Podravka, koja neke recepte i iskušava, pa ih dodatno kvalificira, kako bi Vi bili uvjereniji da je to baš ono što ćete ručati danas. Nažalost, mi smo studenti i uglavnom ručamo gulaš pivski ;)

UVOD U 3D MODELIRANJE

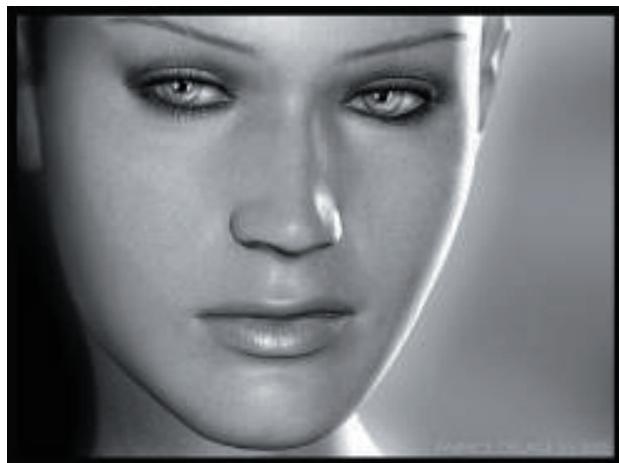
Pišu: Dora Jovanovska & Andrija Bernik

Zašto danas na svakom koraku čujemo riječi 3D modeliranje ili animiranje? Odgovor leži svugdje oko nas... Vi ga samo trebate primijetiti. Svijet kakav danas promatramo teži digitalizaciji. Stvorili smo masovni medij koji nam pruža mnoge mogućnosti. Polako selimo poslovanje i privatni život u taj virtualni svijet. Dakako, govorimo o Internetu, no to nije glavni razlog zbog kojeg spominjemo 3D modeliranje niti animaciju.

Ono što pokreće 3D industriju je priča koju pratimo kroz filmove i interakciju koju doživljavamo kroz računalne igre. Dolazimo u fazu u kojoj je gotovo nemoguće prepoznati razliku između fotografije i modelirane slike. Ova spoznaja otvara mnoga vrata u filmskoj industriji jer se mnogo brže i jednostavnije postižu fascinantni kadrovi, scene i ostali elementi od kojih nam zastaje dah. Ogromna prednost korištenja tehnologije za 3D modeliranje i animiranje je ta što nam za stvaranje filma više nije potrebno financijsko bogatstvo, već samo znanje i vrijeme.

Sve se može napraviti iz jedne sobe, no nerijetko na filmovima koji se temelje na 3D tehnologiji radi 500-tinjak izvrsnih stručnjaka koji su također plaćeni za svoj rad - što nas dovodi do pitanja koliko je uštedeno u odnosu na tradicionalnu tehniku snimanja?

U svakom slučaju, bez obzira na financijski aspekt takvih projekata, 3D industrija u filmskoj industriji čini čuda. Kao primjer savršene integracije filma i 3D-a izdvojili bismo Beowulf, prvi film u kojem su svi likovi računalno animirani po uzoru na stvarne glumce.

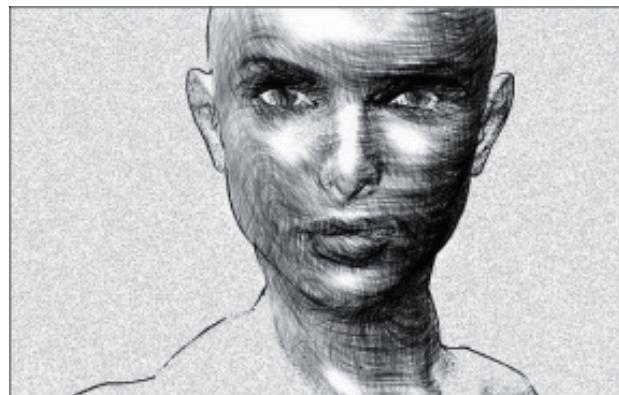

Uz filmsku industriju moramo, dakako, spomenuti i industriju računalnih igara. Ova industrija ne smije se zanemariti jer ona, osim što osigurava godišnji opticaj novca od nekoliko milijardi dolara, diktira razvoj hardverskih platformi. Igre su sve složenije, pri čemu se dolazi do grafike, fizike i umjetne inteligencije na vrlo visokom stupnju razvijenosti uz realistično dočaravanje atmosfere i okoline.

Spomenimo sada neke 3D alate koji su u stanju prodrmati vašu percepciju stvarnosti. Na prvom se mjestu, mnogi bi se složili, nalazi 3D Studio Max, slijedi Maya, Softimage XSI, ZBrush, Lightwave, Poser, Cinema 4D, Endorphin, Milkshape, RealFlow, Vue i dr.

Krenimo redom od jednostavnijih alata.

Na prvom mjestu, s obzirom na jednostavnost i kvalitetu, svakako bismo izdvojili alat Poser. Poser je softver za 3D animiranje i renderiranje optimiziran za prikaz ljudskih modela i sličnih figura. Alat je poprilično intuitivan, ne zahtjeva gotovo nikakvo predznanje o 3D animaciji, a uz sve to daje vrlo dobre rezultate. Poser ćemo usporediti s virtualnim foto-studijem u kojem možete postaviti prigodnu

rasvjetu, ambijent te naposljetku i željeni model. Osim statičnih 3D slika, Poser omogućava kreiranje animacija u formatu po želji. Također, na raspolaganju vam stoji nekoliko render engine-a pa tako možete kreirati slike koje nalikuju na rukom crtane skice ili foto realistične prikaze ljudskih modela (slika lijevo).

Najnovija verzija Posera (Poser Pro) omogućava integraciju s poznatim 3D alatima kao što su Maya, 3DS Max i dr. Sve u svemu, ako ste početnik i zanima vas animacija 3D modela, svakako isprobajte Poser.

Ukoliko vas više zanima priroda i okoliš, povoljno vam se nudi alat Vue. Ovaj alat je namijenjen svima, početnicima i ekspertima, a možete ga koristiti za zabavu ili za profesionalan rad. Spomenimo kako je veći dio filma 'Pirati s Kariba' nastao upravo u ovom alatu, a sva ona prekrasna priroda je zapravo naknadno renderirana.

Vue je također prilično intuitivan alat za koji vam je dovoljno nekoliko dana kako biste savladali osnove. Kada upoznate ovaj alat, imat ćete osjećaj da ste preuzeli ulogu vrhovne sile koja ima moć nad suncem, mjesecom i čitavim okolišem kojeg ste stvorili (upozoravam da alat stvara ovisnost u kratkom roku!).

Okoliš stvoren pomoću Vue alata

Rezultati koje dobivate u samo par klik-ova nevjerljativi su. Novija verzija Vue-a (Vue xStream) podržava integraciju s moćnijim alatima poput Maya-e i 3DS Max-a. Osnovnu verziju možete nabaviti za svega dvije do tri tisuće kuna što je vrlo povoljno za alat takvih performansi.

Spomenimo i jedan veoma koristan alat namijenjen korisnicima s predznanjem o 3D-u. Alat se naziva Realflow, a definira se kao alat za realističnu simulaciju fluida i tekućina. Dinamični objekti su u 3D animaciji danas vrlo traženi. Osim što doprinose realističnosti same animacije, izgrađuju profesionalnu sliku samog projekta. Realflow je simulacijski alat, što znači da se bazira na implementiranoj virtualnoj fizici te zbog toga daje veoma kvalitetne rezultate. Alat u sebi ne integrira render engine već samo 'vrati' određenu simulaciju tekućine. Na vama je da nakon što se simulacija 'odvrati', uključite neki od 3D alata (npr. Maya), te preko odgovarajućeg plugin-a izvršite integraciju ovih dvaju softvera. Spomenimo kako je ovaj alat korišten u filmu '300' (prisjetite se svih onih krvavih scena – prilično mnogo tekućine, zar ne?) i mnogim drugim manje poznatim filmovima i reklamama.

Ako se autore ovog članka pita, na prvo bismo mjesto ipak stavili Maya-u. Možda glavni razlog za ovo je što je koristimo intenzivno (u prosjeku 3 sata na dan) već godinu dana, ono što ljudi misle o ova dva konkurenta na službenim forumima je sljedeće:

1. Max je lakši za naučiti od Maya-e. Pogotovo ako se prije niste bavili 3D alatima
2. Max (4.000\$) je jeftiniji od Maya-e (5.000\$)
3. Većina studija koristi Maya-u za 3D vizualizaciju i animiranje
4. Broj samostalnih korisnika ide u korist Max-a
5. Obje aplikacije imaju odlična sučelja, no Maya bi vam mogla uštedjeti više vremena
6. U animiranju Max je vrlo dobar, Maya je odlična
7. Ista stvar vrijedi za Fluide, Cloth simulaciju i tzv. Paint Effects... Maya je na prvom mjestu
8. Max ima bolju podršku za Plugin-ove
9. Ako gledamo ove alate sa aspekta opsega projekata... Max-ove prednosti dolaze do izražaja kad govorimo o malim i brzim projektima dok Maya sa druge strane dolazi do izražaja u projektima mnogo većeg opsega i razine kompleksnosti
10. Za kraj spomenimo neke od filmskih i igračih projekata Maya-e:
 - a. Terminator, Shrek, Spiderman, Final Fantasy, Lord of The Rings, Hulk, Transformers, Beowulf, ...
 - b. Tomb Raider, Halo, FIFA Soccer, NBA STREET Homecourt, DEF JAM, Resistance: Fall of Man, F.E.A.R. ...

Ovaj kratki tekst uvod je u priču koju ćemo tek modelirati ;-. Spomenuli smo osnovne i vrlo zanimljive alate koji na relativno jednostavan način stvaraju fascinantne slike, modele i animacije. Svakako ne propustite u sljedećem broju prvi tutorial u kojem ćemo na konkretnom primjeru objasniti osnovne elemente 3D modeliranja.

Završili su još jedni Windaysi, najveća poslovno tehnološka konferencija u regiji. Prošle godine sam, također, pričao o ovoj veoma impresivnoj konferenciji, no ove godine donosim pregled s jednog malo drugačijeg aspekta. Naime, prošle godine sam bio na Windaysima kao pomoćnik predavačima, dok sam ove godine dobio čast da i sam budem predavač. U narednih par stranica ću vam pokušati dočarati kako to izgleda na jednoj velikoj konferenciji te na kraju kakvo mi je iskustvo bilo održati predavanje na tako važnom eventu kao što su Windaysi. Stoga, krenimo od samog početka.

Prijave

Prijave na konferenciju kreću mjesec dana prije same konferencije koja se standardno održava u zadnjoj trećini četvrtog mjeseca. Prijaviti se može tko god želi, no treba uzeti u obzir da kotizacija košta 4500 kn, pa se rijetko tko prijavljuje kao individualac, već svatko dolazi pod sponsorstvom kompanije za koju radi. Pritom naravno treba платити i smještaj za pet dana, koliko konferencija traje, naravno ako želite biti tamо svih pet dana. Vjerujte mi, vrijedno je svake kune i svake vaše minute. S druge strane postoji mogućnost da prijavite određenu temu za predavanje te ju ukratko elaborirate. Uz to još pošaljete svoj kratki životopis i onda čekate da vam predavanje eventualno bude odabранo. Ovdje upotrebljavam riječ „eventualno“ jer konkurenca je stvarno velika. Naime, broj predavanja koji bude odabran za konferenciju iznosi oko 200 dok broj prijava višestruko premašuje taj iznos. Kada sve to uzmete u obzir onda vam stvarno bude čast kada jednog dana dobijete mail da je upravo vaše predavanje odabранo i uvršteno u službeni program konferencije. Kada sam primio taj mail, moram priznati, da sam bio uzbuden u rangu uzbudjenja prije ispita iz Matematičkih metoda (: Skoro istog trenutka sam krenuo raditi prezentaciju i pripremati se za predavanje, jer naravno to je trebalo odraditi bespriječno. I tako, mjesec dana je vrlo brzo prošlo, i trebalo je krenuti za Opatiju. Smještaj mi je bio plaćen u hotelu Ambasador kao i svim predavačima. Dok sam stigao u Opatiju (utorak 22.4) sve je već bilo puno posjetitelja, njih oko 2000, pa krenimo malo u svijet brojki vezan uz Windays 2008 konferenciju.

WinDays najveća poslovno tehnološka konferencija u regiji

Piše: Domagoj Pernar

Brojke brojke

Ovogodišnji Windaysi bili su osmi po redu te se kroz pet dana, koliko je konferencija trajala, okupilo oko 2000 ljudi. Noseća tema ovogodišnje konferencije bila je konkretna vrijednost tehnologija u stvaranju konkurentskog poslovanja. Predavanja na konferenciji bila su podijeljena na 29 tema (Alati za upravljanje projektima, Arhitektura rješenja, Business

intelligence, Integracije, Interoperabilnost, IT poduzetništvo, Klijentska infrastruktura, Komunikacija i kolaboracija, Microsoft Dynamics, Messaging, Mobilnost, Napredni razvoj, PnP - Microsoft community, Podaci i baze, Portali, Razvoj rješenja, Rješenja za finansijsku industriju, Rješenja za telekomunikacijsku industriju, Rješenja za tijela javne vlasti, Serverska infrastruktura, Sigurnosna pravila i rješenja, Studije slučaja, Sustavi visoke dostupnosti, Timski razvoj, Upravljanje IT uslugama (itSMF), Upravljanje projektima (PMI), Upravljanje sustavima, Virtualizacija, Web platforma i razvoj). Dakle kao što vidite ponuđen je jedan vrlo širok spektar tema, od poslovnih, tehnički zahtjevnih pa sve do pregleda novih proizvoda i usluga. Teme su bile raspoređene po danima, pa je tako svaki posjetitelj mogao birati koji dan će ići na predavanja te u kojem hotelu će slušati predavanja. Naime, istovremeno se od 9 ujutro pa do 7 navečer održavaju predavanja raspoređena u desetak dvorana po različitim hotelima Opatije. Da bi cijelo vrijeme bili u toku, na početku konferencije svaki posjetitelj dobije akreditaciju te pripadnu knjižicu na kojoj je dat pregled svih predavanja po vremenima i mjestima događanja.

Na ni jedno predavanje posjetitelji nisu obavezni otići, no osobno sam skoro po cijele dane bio na predavanjima jer su zaista bila interesantna i korisna. No, ako netko nije voljan ići na predavanja, nema uopće problema, uvjiek ima što za raditi. Kod hotela Kvarner stalno je bio otvoren Windays šator i Windays gaming zone gdje ste mogli odigrati različite igre, bilo na XBoxu ili one prave šakerske poput biljara, stolnog nogometa i slično. Također ako ste bili željni edukacije mogli ste proći jedan od Hands on Labova u IT praktikumu.

Osim predavanja, svakodnevno su organizirani i večernji partijski, na kojima se neću previše zadržavati radi prošlogodišnjih negativnih komentara na članak da sam ih previše spominjao. No, svakako potrebno je spomenuti da Windaysi služe i za razbibrigu i za zabavu posjetitelja. Nismo mi informatičari svi baš po cijele dane za računalom! Ja se iskreno nadam da nismo, a Windaysi to dobro i potvrđuju. Naime večernji partiji su bili puni, a onima kojima ni to nije bilo dovoljno mogli su i dulje zaružiti u Hemingwayu gdje je isto svaki dan organiziran prigodni party povodom Windaysa. Naravno, prisustvovao sam svim tim večernjim izlascima, no ipak sa dozom granice jer ipak predavanje mi je bilo tek u petak pa sam morao biti svjež i spremam.

Zadnji dan

Dani na Windaysima, radi velike količine sadržaja i zabave, prolazili su iznimno brzo pa je tako došao i petak – dan D za mene. Naime, kao što sam već napisao, taj dan sam imao predavanje na temu „Microsoft Popfly – zabavno i lagano programiranje“. Same pripreme za predavanje su trajale dosta dugo jer nisam se htio baš osramotiti na jednoj takvoj konferenciji. Prve pripreme i izrada prezentacije su počele još mjesec dana ranije, kada sam saznao da ću imati priliku održati predavanje na Windaysima. Pitate se čemu tolike pripreme

oko jedne prezentacije koja traje 50-ak minuta. Iz tog razloga jer se ne može čovjek tamo pojaviti i onda čitati slajdove s prezentacije i ne imati pojma o čemu priča. To tako jednostavno ne smije biti, makar neki mislili da je prezentiranje upravo to – čitanje sa slajdova (svaka sličnost sa stvarnim osobama i situacijama s kojima se autor teksta susreo prilikom studiranja je u ovom prilikom potpuno slučajna).

No, dobro, kao što rekoh odnosno napisah, došao je i petak kao dan D za mene. Predavanje mi je počinjalo u 11 no došao sam sat vremena prije da se još malo pripremim, a i da pogledam predavanje od kolege Microsoft Student Partnera, Vibora Cipana. Kako je on završavao sa svojom prezentacijom, tako sam ja postajao sve više nervozan, no kada je trebalo izaći pred auditorijem nervosa je potpuno nestala. Tome su naravno pogodovale tehnikalije koje su sve savršeno funkcionalne (mikrofon, mobile control, laptop i Internet). Cijelo vrijeme prezentacije bojao sam se da se kojim slučajem ne desi da Internet ne radi, jer dobar dio prezentacije mi je bio prikazivanje rada Microsoft Popflya koji ne može raditi bez dobre veze na Internet. Za svaki slučaj pripremio sam, prethodno i snimku ekrana dok sam to isto radio kod kuće, no posezanje za time nije bilo potrebno jer na kraju sve je radio izvrsno. Kada mi je predavanje završilo osjećao sam se vrlo dobro, zadovoljan učinjenim.

U svakom slučaju, moram reći da su mi ovogodišnji Windaysi donijeli pregršt iskustva i poznanstava, koje je itekako dobodošlo sada prilikom kraja fakulteta i ulaska u poslovni svijet.

TIPS'N'TRICKS - POWERED BY IT-INFONEWS.COM

PIŠE: DOMAGOJ PERNAR ([HTTP://WWW.IT-INFONEWS.COM](http://www.it-infonews.com))

10 plug-inova za Internet Explorer 7

U današnje vrijeme, za korisnike Mozile Firefox postoji jako veliki broj dodataka koji bitno olakšavaju surfanje Internetom i nude razne korisne pogodnosti. O dodacima za Internet Explorer malo se zna. No, ovdje donosim pregled deset novih izvrsnih dodataka za Internet Explorer 7.

- 1. Video Detecter (Leech Video downloader)** – dodatak za IE7 koji vam omogućava da preuzimate video datoteke s najpoznatijih takvih stranica. Trenutno pomoći ovog dodatka možete skidati video datoteke s 49 stranica.
- 2. Feed Plus – Add-On** koji vam olakšava čitanje RSS feedova. Razvijen je od strane IE RSS tima iz Microsofta.
- 3. Extended copy menu** – dodatak koji je dosta koristan za developere. Naime dodaje Copy as HTML and Copy as Plain Text u context (desni klik) meni.
- 4. Videoronk** – Služi kao plugin koji pretražuje mnoge stranice poput Youtube, dakle video hosting stranice. Radi tako da dodaje Videoronk u search toolbar pomoći kojeg pretražujete spomenute vrste stranica odnosno videa.
- 5. IE7 Open Last Closed Tab** – omogućava vam da pomoći kombinacije Alt-X ponovno otvorite zadnji zatvoreni tab, što je zapravo vrlo korisno jer često se zna desiti da slučajno zatvorimo pokoji tab. Također ima još neke mogućnosti poput Quick Tab Style View i slično.
- 6. Internet Explorer Developer Toolbar** – skupina korisnih alata za razumijevanje, stvaranje i općenito troubleshooting web stranica.
- 7. Add Search Providers** – ovo je zapravo stranica na kojoj možete dodati novi Search toolbar u IE7 umjesto standardnog Live Searcha.
- 8. GooglePreviewIE** – Koristan dodatak ako želite vidjeti preview neke stranice prije nego je otvorite.
- 9. Star Downloader Free** – download manager koji ubrzava vaš download tako što podijeli datoteke i onda svaki dio skida simultano.
- 10. Foxy Tunes for Internet Explorer** – pomoći ovog zanimljivog dodatka možete kontrolirati svoj omiljeni media player direktno iz browsera. Podržava mnogo playera uključujući Winamp, Windows Media Player i iTunes.

računala se uglavnom daju podesiti. Pa tako naravno možete podesiti da računalo hibernira nakon pritiska na taj gumb. Sve što trebate učiniti je otvoriti Control Panel, kliknuti na Power Options, nakon toga na Advanced tab te odabratи u padajućem izborniku Hibernate.

5. Hibernate button

Moguće je u Shutdown izbornik staviti i posebno četvrti button odnosno button Hibernate i to pomoći hotfixa kojeg možete zatražiti ovdje - <http://support.microsoft.com/kb/KB893056>.

Nakon što instalirate hotfix potrebno pokrenuti registry editor što možete učiniti tako da upišete regedit u Run te stinsete Enter. Nakon toga potrebno je doći do HKEY_LOCAL_MACHINE\SOFTWARE\Policies\Microsoft\Windows. Nakon toga slijedite ove korake:

1. Desni klik na Windows -> New->Key, te upišite System kao naziv tog ključa.
2. Desni klik na System ->New->Key, te upišite Shutdown kao naziv ključa.
3. Desni klik na prazni prostor unutar Shutdown ključa -> New->DWORD value, te upišite ShowHibernateButton kao naziv te vrijednosti.
4. Dvostruki klik na ShowHibernateButton i promijenite vrijednost iz 0 u 1 i ostavite heksadecimalnu bazu.

5 načina za hibernaciju

Hibernacija računala vrlo je korisna mogućnost Windowsa koja nam može uštedjeti dosta vremena, ali i električne energije. Naime često se može dogoditi da radite nešto bitno za računalom do kasno u noć, pritom imate otvoreno mnogo prozora i programa, a ako ugasite računalo svi programi će se naravno zatvoriti. Zato postoji Hibernate opcija koja gasi računalo, ali kada ga ponovno pokrenemo sve ostane točno kako je bilo netom prije gašenja. Ukratko rečeno sve što je bilo u memoriji sprema se na hard disk. U svakom slučaju, Hibernate je vrlo korisna opcija, a opet nije baš previše primjetljiva u Windowsima pa vam ovdje donosimo pregled mogućih načina hibernacije računala.

1. Shift tipka

Kada pritisnemo na Start pa na Shutdown, pojave se samo tri opcije (Stand By, Restart i Shutdown), no i četvrtu opciju (Hibernate), možemo vrlo lako dobiti. Samo treba stisnuti tipku Shift i button Stand By se pretvara u Hibernate.

2. Slovo H

Ova opcija je još jednostavnija. Nakon što stisnete na Start->Shutdown, samo stisnite slovo H na tipkovnici i time pokrećete Hibernate.

3. Shortcut

Da bi stvorili Hibernate prečac sve što je potrebno je stisnuti desnu tipki miša na radnu površinu te odabrati novi prečac. Nakon toga se otvara prozor u kojeg treba unijeti sljedeći tekst -> %windir%\System32\rundll32.exe powrprof.dll,SetSuspendState . Nakon toga još kliknute na Next da odaberete proizvoljno ime, te potom na Finish. Time ste dobili svoj prečac za hibernaciju.

4. Power button

Funkcije vašeg gumba na kućištu za gašenje

računala se uglavnom daju podesiti. Pa tako naravno možete podesiti da računalo hibernira nakon pritiska na taj gumb. Sve što

trebate učiniti je otvoriti Control Panel, kliknuti na Power Options, nakon toga na Advanced tab te odabratи u padajućem izborniku

Hibernate.

Mobilni Windowsi

U zadnje vrijeme postoji sve više tzv. portabilnih aplikacija no što ako vam se desi da vam zatreba aplikacije koje nema u portabilnom obliku? Tada će te koristiti **MojoPac**. Jedini nedostatak portabilnih aplikacija je taj što je broj podržanih programa ograničen i možete se naći u situaciji da vam u jednom trenutku zatreba npr. Outlook, a on kao takav ne postoji na popisu portabilnih aplikacija. Tu uskače igrač po nazivu MojoPac, a to je program koji je trenutno najpopularniji za virtualizaciju na tržištu, besplatan, a uloga mu je da transformira USB hard disk ili USB stick u mali prijenosni PC. Tako na njega možete instalirati gotovo sve, pa čak i cijeli operativni sustav. Pritom ne mislim samo na Windows XP, nego na sve dostupne operativne sustave današnjice. Svaki put kada se sa tim uredajem spojite na drugo računalo, MojoPac automatski pokreće sve vaše aplikacije i fileove na "host" računalu.

Osim što se MojoPac može instalirati na klasičan USB stick, također su podržani uređaji poput USB tvrdog diska, mobiteli pa čak i iPod. Jedini uvjet je taj da navedeni uređaji moraju biti kompatibilni sa USB 2.0 specifikacijama, odnosno moraju imati veliku brzinu prijenosa podataka kako bi se sve aplikacije izvodile glatko. Postupak instalacije na USB uređaj je vrlo jednostavan i kada to napravite na MojoPac možete slobodno instalirati što god želite, bilo da su to omiljene PC igre, Microsoft Office, program za obradu fotografija itd. Jedino ograničenje je slobodan prostor na USB uređaju i vaša mašta! MojoPac također brine o vašoj privatnosti u smislu da ne ostavlja apsolutno nikakvog traga vaših aktivnosti na računalu na kojem ste ga pokrenuli.

Dva načina kako ukloniti Windows Messenger

Windows Messenger i MSN messenger dva su vrlo popularna Microsoft alata za udaljenu komunikaciju, uz neposrednoslanjetekstualnih, govornih i video poruka te mogućnost zajedničkog korištenja programa.

Odmah da naznačim razliku: Windows Messenger je alat koji dolazi uz Microsoft Windows XP i pruža osnovne mogućnosti komunikacije, a MSN messenger je alat identične namjene, ali sa nešto više opcija. MSN messenger ne dolazi sa nijednim operativnim sustavom, nego ga je potrebno preuzeti sa Interneta.

Pošto Windows Messenger dolazi u paketu sa Windows XP operativnom sustavom, a ukoliko nemate potrebu za njegovim korištenjem (npr. nemogućnost pristupa na Internet) onda vas možda interesira kako ga se može ukloniti sa računala. Donosimo dva načina kako najbrže ukloniti Windows Messenger iz Windowsa (uklanjanje MSN Messengera vrši se klasičnom deinstalacijom).

1. korak:

- Kliknite Start, a zatim Run (Pokreni).
- U okvir Open (Otvaranje) upišite: RunDll32 advpack.dll,LaunchINFSection %windir%\inf\msmsgs.inf, BLC.Remove, a zatim pritisnite OK (U redu).
- Kliknite OK (U redu).
- Ponovo pokrenite računalo.

2. korak:

Datoteku C:\Windows\inf\sysoc.inf otvorite pomoću Notepada. Pronađite liniju koja počinje s msmsgs i u njoj uklonite riječ „hide“. Snimite datoteku. Nakon toga kroz Control panel / Add or Remove programs kliknite na Add/Remove Windows Components, te maknite kvačicu iz Windows Messenger. Potvrđite sa Next. Ako ga nakon nekog vremena želite ponovo instalirati na isto mjesto stavite kvačicu i ubacite instalacijski CD. Ovo je metoda koja omogućuje kasnije eventualno lakše vraćanje Windows Messenger-a.

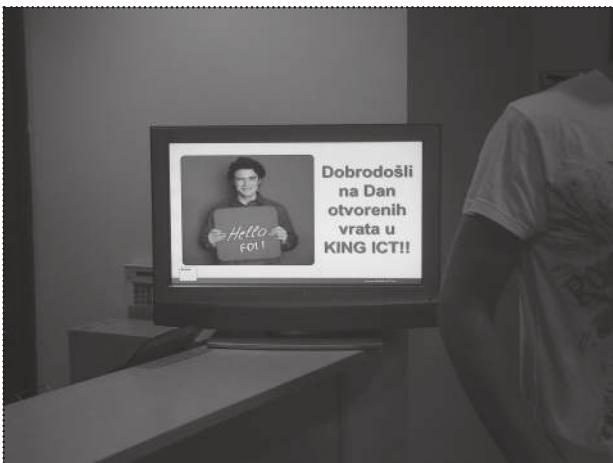

POKUŠAJ DA PРИБЛИŽИМО STUDENTE I INFORMATIČKE FIRME

PIŠU: IRENA HUSNJAK I IVA MIHALIC

Kako se bliži kraj nastave posljednje, četvrte, godine lijepog studiranja ovdje na FOI-u, tako sve više postaje svjestan da završava jedan zaista lijep dio života, a počinje jedan vrlo neizvjestan i nepoznat, a to je svijet tržišta rada. Sve je to lijepo dok studiraš i nisi svjestan da ćeš se vrlo brzo naći u situaciji da moraš tražiti posao, a i ne razmišljaš previše o tome. Kad počneš razmišljati o tome gdje ćeš se zaposliti, kako, što ćeš raditi, što zaista želiš raditi i još tisuću i jedno slično pitanje, shvatiš da nemaš odgovora na sva ta silna pitanja, a vrijeme ide.

Potaknuti takvim razmišljanjima i dilemama, počeli smo mi, članovi udruge STAK, razmišljati što možemo napraviti. Jedna mogućnost je da počnemo jadikovati kako nam Fakultet nudi pre malo konkretnih sadržaja povezanih sa stvarnom praksom, a druga mogućnost je da pokušamo sami učiniti nešto. Naravno da nam se ova druga mogućnost nije previše svidjela, ali to je ono što smo željeli i što smo napravili.

KING ICT-u, jednom od najvećih sistem integratora na hrvatskom tržištu

Dobili smo ideju te krenuli u realizaciju. Sastavili smo ponudu za suradnju s udrugom STAK i poslali tu ponudu na otprilike 70-tak informatičkih firmi u Varaždinu i Zagrebu. Iskreno, nismo se opterećivali očekivanjima koliko će nam firmi odgovoriti, i koliko će ih biti zainteresirano za suradnju. Na kraju smo uspostavili suradnju sa jednom firmom i to vrlo uspješno.

Kontaktirali su nas iz firme King ICT iz Zagreba i rekli da su oni zainteresirani za suradnju s našom udrugom. Nakon sastanka i dogovora za suradnju, kao prvi korak dogovoren je Dan otvorenih vrata za studente FOI-a. Dogovorili smo se u

udruzi da ćemo studentima omogućiti besplatan posjet firmi King ICT, pa smo se stoga bacili na traženje sponzora. Nismo se puno namučili, jer varaždinski Studentski cetar ima sluga za dobre i korisne projekte, pa su nam stoga oni i omogućili besplatan prijevoz autobusom u Zagreb. Ovim putem se i zahvaljujemo Studentskom centru na sponzorstvu. Nakon što smo dogovorili prijevoz i datum posjeta, ogласili smo i pozvali sve zainteresirane studente. Nakon toga je uslijedio „hladan tuš“. Vjerovali smo da će studenti biti zainteresirani, da neće biti dovoljno mjesta u autobusu, a kad na kraju se skupilo svega 30-tak studenata. Da li studente ne zanima kako izgleda možda njihovo buduće radno mjesto? Ili ne razmišljaju 4-5 mjeseci unaprijed? Ili su toliko inertni što se tiče njihove vlastite sudbine, da ih totalno briga što se događa oko njih samih? Na ova pitanja nemamo odgovor.

završava jedan zaista lijep dio života, a počinje jedan vrlo neizvjestan i nepoznat, a to je svijet tržišta rada

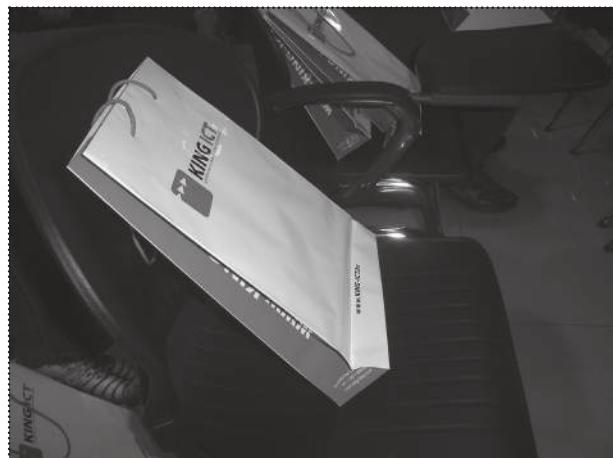
Svejedno, nas 30-tak je išlo u posjet KING ICT-u, jednom od najvećih sistem integratora na hrvatskom tržištu. Nakon dolaska smjestili smo se u konferencijsku dvoranu, gdje smo na početku slušali kratko uvodno predavanje člana Uprave za operacije **Ivana Malića** o King ICT-u te čime se tvrtka bavi i na koji način i kakve projekte rade te gdje se mi možemo zaposliti. Nakon toga je **Marija Zovko Kordić**, HR manager, održala predavanje o selekcijskom postupku, o pisanju životopisa, molbe za zaposlenje do selekcije u King ICT-u. Slijedila je kratka pauza za kavu, nakon koje su bivši studenti FOI-a koji rade u toj firmi ispričali nam svoja iskustva u pronaalaženju posla i radu u samom King ICT-u. Nakon tog formalnog dijela, mogli smo razgovarati sa voditeljima odjela koji postoje u King ICT-u i pitati ih bilo što.

Dio posjeta koji nam je, možda, bio najzanimljiviji, jer smo mogli iz prve ruke saznati ono što nas zanima, bilo da je to nešto određeno za taj odjel, odnosno to područje ili da su to bila pitanja tip: kako ste uspjeli doći u King ICT, kako je na team buildinzima i slično. Slijedilo je testiranje za one studente koji to žele. Predali smo životopise, riješili nekoliko testova i tako ušli u bazu potencijalnih zaposlenika. Također jedna super stvar. Vidjeli smo kako izgledaju takva testiranja pa ćemo znati što nas očekuje u procesu zapošljavanja, a opet s druge strane

Ovim putem se i zahvaljujemo Studentskom Centru na sponzorstvu

postoji mogućnost da nas jednog dana nazovu iz King ICT i kažu da smo ušli u uži izbor za njihove buduće zaposlenike. Nakon ručka razgledali smo cijelu tvrtku, open-space prostore

podijeljene po odjelima gdje rade i bivši FOI-evci, a i sve ostale dijelove tvrtke namjenjene za edukaciju, zabavu, sastanke itd.

Nakon iscrpnog razgledavanja, uputili smo se natrag za Varaždin. Dojmovi studenata su bili zaista odlični, svi su bili oduševljeni i zadovoljni onime što su vidjeli i doživjeli. Kad smo pričali kolegama o King ICT-u, najčešći komentari su bili da takve firme u Hrvatskoj ne postoje, ili da toga ima samo u Google-u ili sličnim firmama. To je samo još jedan dokaz kako studenti nisu upoznati sa situacijom u praksi i kako je potrebno napraviti još više ovakvih projekata. Suradnju s King ICT ćemo nastaviti te se nadamo suradnji i s drugim firmama.

Dakle, udruga STAK ovime je htjela studentima približiti kako u stvarnosti izgleda jedna tvrtka, tj. željeli smo približiti jedan dio toga što sve možemo raditi nakon što završimo fakultet. Najveća potvrda da smo krenuli u dobrom smjeru, je pitanje „**Kada ćete organizirati sljedeći posjet?**“

Još ne znaš kuda za ljeto? Ili kako iskoristiti vrijeme prije diplome? E pa mi imamo savršen plan...

Piše: Bogdan Okreša Đurić

I am an AIESECer

Jeste li zainteresirani za održavanje stručne prakse u Vašoj zemlji iz snova, a da pritom još i zaradite, steknete iskustvo, upoznate nove ljudе, novu kulturu i zabavite se? Odgovor je u AIESEC-u, najvećoj svjetskoj studentskoj organizaciji.

Svake godine u AIESEC-ovom programu međunarodne studentske razmjene sudjeluje više od 4000 studenata iz cijelog svijeta. To je odličan način za stjecanje prakse u struci za koju se školujete, izvrstan način za upoznavanje kulture države u kojoj obavljate praksu te za upoznavanje ljudi, kolega studenata iz mjesta obavljanja prakse, koji imaju slične interese, u smislu struke, a mogu pomoći i u dalnjem životu. Uz sve ovo, za praksu dobivate plaću, a smješteni ste u stanu ili nekoj drugoj ustanovi (hostel, studentski dom, hotel) po želji. Zamislite tek kako će dobro izgledati u vašem životopisu crtica o obavljanju prakse u, recimo, Japanu, Indiji, Švedskoj...

Kao dodatna olakotna okolnost, svim je AIESECovcima odobren popust od 15% na cijene svih karata jedne avio-kompanije, pa više čak niti putovanje nije problem.

Želite li dokaz?

Jedna vaša kolegica, Iva Tkalec, otišla je prije tri mjeseca na praksu u Japan. Redovito nam se javlja, a njeni su komentari i priče zadivljujuće! Od novih poznanstava, preko neprocjenjivog radnog iskustva, do upoznavanja Japanaca i njihove kulture i načina života – sve samo dobra iskustva. Praksa može trajati od dva mjeseca do godine i pol, a možete je obavljati u bilo kojoj od 103 zemlje svijeta koje su članice AIESEC-a. Ukoliko se odlučite na praksu, AIESEC Vas priprema na moguće međukulturološke šokove, pomaže Vam u samoj pripremi za praksu, putovanje, itd.

No kulturoloških šokova naravno ne mora biti – za praksi su slobodne i nama susjedne zemlje, cijela Europa... Što vam može potvrditi kolega Hrvoje Selec koji se odlučio na praksi u BiH te nas redovito izvještava o životu u Mostaru te doživljajima i stečenom iskustvu, prijateljima. Osim iz Varaždina još je studenata iz Hrvatske prihvatio ovu priliku: Martina (Split) trenutno na praksi u IBM, Austrija; Dunja (Zagreb) na praksi u Deutsche Telekom, Njemačka; Katarina (Osijek) prije par mjeseci se vratila sa Sri Lanke. Ovo su samo neki od primjera, na Vama je da odlučite želite li i Vi biti primjer drugim kolegama i kolegicama...

Proces od kada se prijavite na praksi pa dok ne odete može trajati i po više mjeseci, minimalno 2 mjeseca, osim pronalaženja prakse u nekom od tisuće poduzeća koji su u našoj bazi, kandidat treba proći test jezika (najčešće engleskog kao službenog jezika AIESEC-a), zatim seminar od 2 dana u kojem se ispituju Vaše preference, stavovi, razmišljanja, te Vas se priprema za praksi, upućuje u cijeli proces traženja odgovarajuće prakse. Dakle, tražimo kolege koji su zainteresirani za ovakav način proširivanja znanja i sposobnosti, koji su željni putovanja, rada u novom okruženju, novih poznanstava.. Više informacije možete pronaći na: <http://www.foi.hr/aiesec/index.html> ili se možete javiti na mail: ivana.lovrenovic@gmail.com

DOMGOJ PERMAR

UREĐNIK

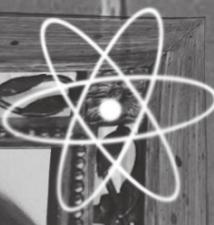
JANJA PETRICUSIC

GUVNA UREĐNICA

BOJAN VUKŠIĆ

VEKTOR

MARINA MIHAJLOVIC

UREĐNICA

DINKO GALETIĆ

VEKTOR

DRAGAN PAVETIC

UREĐNIK

HERMIONE

STUDENSKI ZBOR

HOJAN IVAN, DUJMOVIĆ SANJA, PAŽUR KATARINA, HASANAC
MARIO, HLAV DAMIR, HORAK IVAN, IVANEC DARKO,
STAPIĆ ZLATKO, ŠEVA JURICA, TOMAŠ BORIS, GOLEMović BORIS

VEDRAN JANDA
DTP

CORIĆ ČLUNEC
DTP

NIEN VUKOVIĆ
DTP

NIKOLA KRAJNČIĆ
DTP

VEDRANA ŠOTTIĆ
DTP

IVANA BULŽOTI
DTP

MARIN DOMAŠEVO
DTP

NPC / START 2008

Pišu: Vanja Buterin, Ana Šešet

National planning conference ili tiga Nacionalna plening konferencija studentske organizacije AIESEC, održala se ove godine u Zagrebu od 14. do 18. svibnja. U sklopu same konferencije također se održala i svečana proslava 55. godišnjice djelovanja AIESEC-a u Hrvatskoj. Naime, AIESEC je na području Hrvatske osnovan 1953.g. i od tada djeluje kao studentska udruga s ciljem otkrivanja i razvoja potencijala ljudi.

Svečano otvorenje konferencije održalo se na Ekonomskom fakultetu u Zagrebu, dok se ostatak konferencije održao u hotelu Porin u Zagrebu. Početkom konferencije sudionicima se pružio uvid u sadašnje stanje AIESECA u R.H., te su raspravljena važna pitanja vezana uz lokalne odbore koji djeluju u Osijeku, Rijeci, Splitu, Varaždinu i Zagrebu.

Drugi dan održavanja konferencije sudionici su proveli prisustvujući zanimljivim seminarima i radionicama. Te je taj dan, 15. svibnja održana i svečana proslava u sklopu 55. godišnjice AIESEC-a u R.H. Na svečanoj večeri su prisustvovali sudionici konferencije, bivši članovi AIESEC-a (Alumniji) i partneri.

Sljedećeg dana imali smo eksterne predavače. Bilo je predavanje o portalu MojPosao – o stanju nezaposlenosti u Hrvatskoj, što je to MojPosao i koje prednosti pruža nad oglašavanjem u novima, kako napisati životopis, kako se pripremiti za razgovor o poslu i drugim stvarima vezanim uz zapošljavanje. Poslije ručka počelo je najzanimljivije razdolje cijele konferencije – predavanje tvrtke Horizont Internacional d.o.o.. To je agencija za razvoj ljudskih potencijala, organizacija koja nudi ciljane i djelotvorne metode za osobni i organizacijski razvoj te svojim opsežnim znanjem pomaže organizacijama na putu prilagodbe raznim promjenama u okruženju. Još jedna važna činjenica što se tiče Horizonta je ta da je su osnovali bivši AIESEC-ovci. Zašto kažem da je bilo najzanimljivije? Upravo zato jer smo bili podijeljeni na manje radionice od 10 do 15 ljudi, pričali smo o sebi, o našem ponašanju u grupi, timskom radu, našim prednostima i nedostacima, komunikacijskim

vještinama, prodajnim vještinama, couching-u. Možda ovo zvuči kao da sve to poznajemo i pitamo se zašto mi to uopće radimo kad znamo sve o tome. Ali nije jednostavno jer vas ti ljudi (predavači) stave u najjednostavnije igrice, simulacije i vi ih ne odigrate dobro. Upravo zato jer trebalo puno razmisliti o tome kako pravilno igrati, mogu reći da je upravo to bilo i najzanimljivije.

U subotu, četvrtog dana konferencije, predavanja su odražali također ljudi iz Horizonta, samo što su ovaj put bili definirani ciljevi seminara – posebno se radilo, pričalo o financijama, komunikaciji, talent managementu, razmjeni studenata, . Cijeli dan detaljno se radilo na tome. Pričalo se o stanju finanacija u lokalnim odborima, kako se prijavljivati na europske natječaje; kod komunikacija radili smo kako su zapravo emocije vrlo usko vezane za sam tijek komunikacije sa ostalim ljudima, kako voditi razgovor sa poslovnim ljudima, snaći se u određenim situacijama. Paralelni seminar koji se događao taj dan bio je OPS – outgoing preparation seminar. On je bio isključivo za ljude koji se spremaju za obavljanje prakse van Hrvatske. Također što mi se veoma svidilo na konferenciji bio je open space, vrijeme kada smo mogli pričati o temama koje se nama sviđaju, o onome što mi volimo i što radimo u slobodno vrijeme.

Posljednji dan petodnevne konferencije bio je opuštajući. Imali smo dva sessiona koji su bili vezani uz myaiesec.net, bazi podataka u kojoj se nalaze podaci o svim lokalnim odborima, o ljudima koji su bili na praksi i koji žele ići na nju, , o svim poduzećima – partnerima AIESECA te praksama koje oni nude. Tu se ustvari pričalo o tome kako se koristiti myaiesec.net-om.

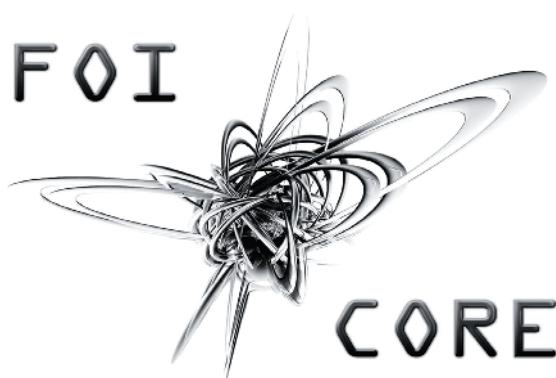
Sve u svemu moram reći da je ova konferenija bila izuzetno korisna za mene ali i za druge AIESEC-ovce koji su bili tam. Ponovno smo upoznali mnogo ljudi, stekli nova prijateljstva, lijepo se proveli. To je bilo pet pametno iskorištenih dana. Nadam se da će takva biti i sljedeća konferencija u Splitu u 12.mjesecu. Do onda, uživajte i budite nam добри. Pozdrav.

FOI CORE

Piše: Dinko Galetić

Još jedna godina, još jedan FOI CORE iza nas. Sve u svemu, bilo je to lijepo iskustvo. Malo smo se natjecali malo se pokazivali i malo prezentirali. Za one koji nisu dovoljno upućeni, prvo ću malo pojasniti o čemu se radi.

FOI CORE (Creativity, Organization, Education) je natjecanje koje svake godine međunarodna studentska udružica AIESEC organizira na FOI. Ono se sastoji od dva dijela: Izložbe studentskih radova i Natjecanja u menadžmentu. Na Izložbi, studenti imaju priliku pokazati svoje informatičke radove. Ove godine imali smo sedam kategorija: 3D animacija, programiranje, web programiranje, web dizajn, računalna igra (ne kaže se „igrica“!), kratki film i fotografija. Na Natjecanju u menadžmentu, timovi tročlani timovi prezentiraju rješenja stvarnih problema (case study) koje su im dvadesetak dana prije zadali naši partneri, ove godine Studentski centar Varaždin i Microsoft.

Kako je to sve teklo? Počeli smo u četvrtak, 17. travnja, s Danom znanja. Od prvotne zamisli Sajma poslova morali smo odustati budući da su apsolutno sve tvrtke s varaždinskom području pobjegle na istoimeni događaj koji je svega tjedan dana kasnije organizirao grad Varaždin. FOU CORE otvorila je Andrea Bradara, predsjednice organizacijskog odbora, i naš dekan, prof. dr. sc. Tihomir Hunjak. Uslijedilo je poučno predavanje AZRA-e na temu „Organizacija seminara“ kojem je prisustvovao rekordno visok broj FOI-evaca (7). Nažalost, osobno sam došao tek pred kraj predavanja pa sam zapamtio samo da se pozivnice šalju ponedjeljkom i utorkom te da zakusku (koja mora ostati u dobrom sjećanju) uvijek pripremamo za manje ljudi nego što stvarno dolazi jer se nikad sve ne pojede :) Nakon naše zakuske i pauze, predavanje o međukulturalnosti održala je Catarina Cunha, Portugalka koja već godinu dana živi u Hrvatskoj i sudjeluje u vodstvu AIESEC Hrvatska. Catarina (zvana Kata) je ukazala na uobičajene probleme (i njihove uzroke) koji se javljaju kod ophođenja s drugim kulturama: funkcioniramo isključivo u svojoj i stoga uopće ne percipiramo da se neke stvari mogu

raditi drugačije. Primjerice, u Portugalu ljudi stoje u redu kad ulaze u autobus, dok je u Japanu iznimno nepristojno u vlaku razgovarati na mobitel.

Nakon (s organizacijske strane) napornog četvrtka, došao je petak s pripadajućom Izložbom studentskih radova. Posjećenost je bila iznimno dobra – kroz cijeli dan bilo je posjetitelja i teško se prolazilo kroz dvoranu 5 u kojoj smo bili smješteni. Paralelno s time, u dvorani 9 trajala je projekcija kratkih filmova, a na drugom katu bile su (i još uvijek su) izložene fotografije. Osim Izložbe, imali smo i vrlo zanimljivo predavanje tvrtke E-Vox d.o.o. o tehnologiji pametnih kuća te o projektu izrade rovera za Mars koji izvode NASA i Google.

Na kraju je uslijedilo proglašenje pobjednika, a oni su: Andrija Bernik i Dora Jovanovska za 3D animaciju te, zajedno s Goranom Baninom i Mladenom Koneckim, za igru; Mario Karlovčec u programiranju; Ivan Džolan u web dizajnu i web programiranju; Sanjin Brkić u kategoriji kratki film, a Martin Štokić pokazao se kao najuspješniji fotograf. Ovom prilikom zahvaljujem foto studiju Plavec-Fikret na vrlo povoljnem razvijanju fotografija te Algoritmu na vrlo vrijednim knjigama koje smo podijelili kao nagrade.

Natjecanje u menadžmentu također je prošlo iznimno uspješno. Od samog početka osjetila se drugačija (na Izložbi nimalo lošija) atmosfera – predstavljanje velikih sponzora, tročlana komisija, svi svečano odjeveni (osim mene – zbog toga sam se naslušao jezikove juhe), visoko uvježbane prezentacije... Timovi su bili raspoređeni na dva zadatka. Prvo su prezentirali oni koji su rješavali case study Studentskog centra, a zatim Microsoftovi. Studentski centar tražio je osmišljavanje dodatnih sadržaja koji se mogu izgraditi kraj studentskog doma, a rješenja su trebala sadržavati točne proračune troškova, tlocrte zgrada i 3D animaciju cijelog prostora. Pohvale natjecateljima jer su pokazali da su, iako je menadžersko natjecanje i tako nešto nisu očekivali, sposobni u vrlo ograničenom roku naučiti raditi 3D

animacije, a i pozabaviti se arhitekturom. Pobijedio je tim Road runners (Katarina Uradin, Ines Srdelić, Maja Vacenovski), s time da svakako treba pohvaliti drugo mjesto tima TAK (Ana Štefulj, Kristina Špernjak, Matija Hranić) budući da su djevojke tek prva godina i uz to su većinu case-a same rješile jer su tek u zadnji tren našle Matiju za zamjenu člana tima koji je odustao. Microsoft je od svojih natjecatelja trazio osmišljavanje Microsoft Innovation Acceleratora – dvotjednog događaja u Varaždinu koji je nagrada za sudionike Imagine Cup-a. Natjecatelji su se morali pobrinuti za hranu, smještaj, logistiku, zabavne sadržaje – doslovno cijeli događaj isplanirati u detalje i pritom paziti na budžet. Komisija je kao najbolje, odabrala rješenje tima Tilia (Katarina Pažur, Ivan Švogor, Matija Kopić).

Važno je napomenuti da su sva rješenja na Natjecanju u menadžmentu bila kvalitetna te da su i Studentski centar i Microsoft vrlo zadovoljni što su baš našim studentima povjerili rješavanje case-ova. Zahvaljujemo dr. sc. Marini Klačmer-Čalopa, mr. sc. Čedomilu Kekiću i Marku Drenovačkom što su sudjelovali u komisiji te općenito pomogli oko samog FOI CORE.

Ove godine je FOI CORE za neke od pobjednika imao i drugih koristi osim one koju smo im isplatili na žiro račun. Zbog iznimno kvalitetnih rješenja, Microsoft je pozvao prva dva tima, već navedeni tim Tilia i tim Sinergija (Sanja Dujmović, Nikola Kumek, Josip Crnković) sa svoje studije slučaja da zaista organiziraju Innovation Accelerator. Posao koji je do sad obavljala specijalizirana tvrtka je sada na njima :) Osim Microsofta, i E-Vox je pronašao nešto za sebe – zaposlili su Doru Jovanovsku, Andriju Bernika i Gorana Baninu da im izrade web stranicu i 3D animaciju. Još mi se čini da sam načuo asistenta Stapića i Ivana Džolana da pričaju o nekom projektu, ali nemojte me držati za riječ :)

Sve u svemu, organiziranje ovogodišnjeg FOI CORE bilo je za mene vrlo korisno, iako ne uvijek ugodno, iskustvo. Posebno mi je dragو što se velik broj studenata odazvao na natjecanja i što su ih kolege došle podržavati. Sve je to od studenata za studente i može biti ne znam koliko dobro organizirano ako se nitko ne pojavi. Dakle – hvala. I mali savjet za kraj: Kad god mislite odustati od nečega za što ste se prijavili – javite na vrijeme.

Xica

Piše: Alen Vuković

Xica je projekt buduće studentske udruge Akademска mreža. Udruga samo što nije, a već se radi na prvom projektu.

Na početku bila je Akademска mreža. Ta udruga u procesu rađanja zamišljena je tako da skupi bazu studenata s različitim vještinama te da bude posrednik između studenta pojedinca i poslodavca s idejom za realizaciju. Akademска mreža bi naposljetku bila poduzeće u kojem bi radili studenti i to u onim područjima za koja se smatraju sposobnima.

Prva emisija uskoro na YouTube-u!
<http://www.youtube.com/xicatv>

Stvorila bi se i suradnja s fakultetima tako da bi se rad studenata dodatno vrednovao. Da se vratimo na prvi projekt Akademске mreže – Xicu. Radi se o televizijskoj emisiji prvenstveno namijenjenoj studentskoj populaciji. Projekt se radi u suradnji sa VTV televizijom te je započeo polovicom ožujka ove godine. U razgovorom s ljudima s VTV-a se i začela ideja Xice (samo nitko još nije znao da će se tako zvati). VTV nam je ponudio opremu i ljude za savjet, a na studentima je da ostvare svoje ideje. Postavljanjem plakata, pisanjem po forumima i usmenom predajom, na prvom sastanku uspjeli smo skupiti 22 nadobudne jedinke zainteresirane za rad na emisiji.

Za sada u projektu sudjeluje 23 studenta FOI i Multimedije, oblikovanja i primjene na Veleučilištu. Još smo u procesu izrade prve 3 emisije te nastojimo da emitiranje počne što prije.

Nešto više o emisiji. Xica bi trajala 30 minuta s tolerancijom +- minuta – dvije. Za početak bi se emitirala svaki drugi četvrtak navečer (oko 22h) na VTV prijamnom aparatu. Dakle, okrenite antene prema VTV-u. To je vrijeme kad su predavanja gotova, a stiglo se pojesti i popiti u jednom od tri varaždinska restorana. Student dolazi sit i umoran te prije spavanja pogleda Xicu (bar je tako zamišljeno). Emisijom će, uz ostalo, obitavati glazbeni sadržaji, intervjuji s varaždinskim facama te teme vezane uz studente. Bit će tu mlađih voditeljica i voditelja, novinarki i novinara, snimatelja i montažera...

Ovom prilikom bih u ime Akademске mreže pozdravio sve studentice i studente koji rade na Xici – Gud đab! Pozivamo sve zainteresirane studente, voljne za rad na emisiji, da nam se pridruže i pomognu da Xica bude bolja. Zahvaljujem i ljudima na VTV-u koji nam pomažu u ostvarivanju ove emisije; ponajprije Marijanu Varoviću (direktoru VTV-a), Goranu Mališu (glavnom uredniku VTV-a) te Nenadu Milijašu (upravitelju Studentskog doma). Pozdravljam i sve koji me poznaju. A sad, užežite VTV i čekajte...

Logo studentske emisije Xica koji je nacrtao student Alen Vuković sa Studija Multimedija, oblikovanje i primjena.

Nikita s FO-a

Piše: Iva Mihalic

Ona je zgodna, plavokosa studentica, piše pjesme, fotografira, izrađuje web stranice, ništa posebno, rekli bi neki, ajmo onda još spomenuti da se tuče i puca pištoljem. Nikita? Ne, nije. Ona je Klementina Kos. Kako uspijeva spojiti poeziju sa pištoljem, ili fotografiju sa masnicama ispod oka pročitajte u sljedećim redovima.

STAK: Prvo nam reci nešto o sebi!

KLEMENTINA: Imam 27 godina, rođena sam u Varaždinu gdje sam živjela do završetka osnovne škole. Gimnaziju sam završila u Zagrebu, onda sam se preselila u Njemačku pa natrag u Hrvatsku. Sada živim u Zagrebu, malo u Varaždinu, a ponekad odem u Njemačku. U Njemačkoj sam se počela baviti sportom, točnije karateom, a nastavila

u Hrvatskoj gdje su mi priznali određene ispise položene u karateu. Uz studiranje bavim se i sportom. Treniram karate, ju-jitsu i streljaštvo.

STAK: Kako i kada si se počela baviti sportom?

KLEMENTINA: Započela sam oko 17. ili 18. godine, prvo sa streljaštvom i mažoretkinjama (zagrebačke). Mažoretkinje su mi postale prenježan sport pa sam prešla na taekwondo. Paralelno sam trenirala streljaštvo i taekwando, međutim izgleda da mi niti to nije bilo dovoljno za ispučavanje energije pa sam krenula i na karate. Taekwondo i karate su slične vještine, ali opet različite, te sam, recimo na natjecanju iz karatea, radila tehniku iz taekwondoa koje se ne smiju raditi u karateu i zbog toga dobivala kazne te su mi na taj način promakle i neke medalje. Na kraju sam napustila taekwando i nastavila sa streljaštvom i karateom. To se ispostavila kao jedna super dobitna kombinacija. Nakon napornog dana dođem u streljanu gdje se totalno smirim, jedan super osjećaj, onda odem u dvoranu na trening karatea i tamo se ispučam i dođem doma smirena i spremna za novi dan.

Mažoretkinje su mi postale prenježan sport pa sam prešla na taekwondo.

STAK: Zašto baš streljaštvo? Kako je došlo do toga?

KLEMENTINA: Bilo je Valentinovo, srijeda, padala je kiša. Nisam baš imala sreće u ljubavi, bila sam svajadna, ljuta, tužna, hodala po gradu bez kišobrana. Slučajno mi je upao u oko plakat „Upis u školu streljaštva“ na jednom stupu; upisi su trajali od 18-21h, bilo je 19h, mislila sam si kako upisi još uvijek traju, otišla tamo i upisala se bez razmišljanja znam li ja to ili ne znam. Inače, u streljaštvu se vidim do kraja života, dok ne padnem u invalidska kolica ili na štap jer se u streljani super osjećam, tamo sam u svom filmu, zaboravim na sve, ispučam se i mogu se vratiti u svakodnevni život smirena. Inače, pucam dvije discipline: zračni pištolj-10 metara i mali kalibar-25 metara, dok veliki kalibar 7,62 pucam rekreativno (sebi za dušu) izvan grada Zagreba na tajnoj odobrenoj lokaciji.

STAK: Kakvi su bili počeci u streljaštvu?

KLEMENTINA: Svoj prvi metak sam ispalila u strop i rekla treneru da to nije za mene, okrenula se i otišla kroz vrata, ali hvala Bogu trener me zaustavio i uvjerio me da ima i gorih od mene. Gadala sam još malo po zidovima i tek negdje pedeseti metak mi je bio tek u metu. Pomoći streljaštva sam naučila biti smirena i u privatnom životu. Tako da nakon već godinu dana pucanja jednostavno osjećam da me više ništa ne može iznenaditi, bilo kakav događaj, iznenadna situacija i slično. Ono što te ne ubije, ojača te. Takva sam ja, ako padnem, znam se dići i krenuti dalje.

STAK: Koga si zamišljaš dok pucaš? Koga vidiš u meti?

KLEMENTINA: Ne smijem si nikoga zamišljat dok pucam. Obično si u glavi pjevušim uvijek jednu pjesmu koja mi je samo zagrijavanje pred glavni meč. Tada dolazi borba, gdje se jednostavno boriš sam sa sobom. Inače, prije natjecanja i za vrijeme posebnih treninga postoji tim psihologa koji su iza tebe i koji te jednostavno pročitaju jesu li negdje u nebesima ili na treningu. Zanimljivo je da osim što su zabranjeni alkohol i cigarete, zabranjeno nam je prije pucanja jesti puno čokolade ili piti kavu te puno hodati. Čokolada i kava dižu raspoloženje, a to ushićenje i predobro raspoloženje nije baš dobro za pucanje, a i ruka se počne lagano tresti. Tada se događaju loši pogoci, nervozna zbog toga i na kraju loš plasman.

Pomoću streljaštva sam naučila biti smirena i u privatnom životu.

STAK: Kako si se počela baviti karateom?

KLEMENTINA: Karate sam počela u Njemačkoj. Tamo sam bila kod rođaka koji su imali klinice koji su odlazili na karate. Par puta sam ih ja znala odvesti tamo i čekala ih par sati pa sam pomislila: „Što će čekati, idem pitat tog trenera mogu li i ja probati“. I tako sam kod njih započela. Tamo mi je isto bilo super, naučila sam jezik, išli smo na natjecanja i razne seminare u druge gradove. Najbolji dio svima je bio kad smo morali prespavati u vrećama za spavanje, to sam uvijek jedva čekala, jer tada smo jedino mogli napraviti mini party bez znanja trenera. Dolazili su nam učitelji iz Kine, Japana i Koreje. Sada ih često znam otići posjetiti u Njemačku, i ako treba nešto odraditi za klub. Tamo je bila disciplina kao u vojsci, trčanje subotom i nedjeljom ujutro u 6 sati sa cjejanicama u ruci kroz šumu. Ovdje u Hrvatskoj, klub u kojem treniram je prvi hrvatski policijski karate klub, nastao pod granom Specijalne jedinice policije „Alfa“, stoga i nekolicina pripadnika su ujedno i naši treneri u klubu za odredene programe. Tako da red, rad i disciplina prevladava i ovdje, što mi je jako draga.

STAK: Do kojeg pojasa si dogurala?

KLEMENTINA: Položila sam u karateu crni pojaz, 1.dan, prije tri godine. Inače od pojasa do pojasa treba proći neko vrijeme, na početku su to mjeseci u pitanju, a kasnije godine. Npr. počinješ s bijelim i do narančastog treba proći par mjeseci, a između smeđeg

i crnog dvije do tri godine. Crni pojaz se dijeli na deset dana, ja sam na prvom danu, dakle tek sam na početku. Do osmog, devetog dana crnog pojaza dolaze oni djedice od osamdeset godina u Japanu i Kini. Trenutačno čekam da mi prođu još dvije godine kako bih došla do polaganja drugog dana, što mi nije sad jako bitno u životu, ali mi je super što mogu ići korak dalje.

STAK: Rekla si da treniraš djecu! Slušaju li te? Kako je raditi s djecom?

KLEMENTINA: U matičnom karate klubu i u jednoj osnovnoj školi u Zagrebu treniram klince. Oni su mi super, pogotovo kada me trener iznenada zamijeni pa klinci kažu „Joj, zašto ste vi došli, zašto nije došla Klementina“, po tome onda znam da dobro radim svoj posao i da djeca vole ovaj sport za koji su se odlučili. Slušaju me jer sam razvila jedan svoj sustav u kojem se praktički ni muha ne čuje. Kad uđem u dvoranu oni znaju gdje moraju stajati, kako se trebaju držati, dakle znaju svoj red. Tako sam ja bila trenirana u Njemačkoj pa je logično da nešto od toga prenosim u svome radu s djecom. Vrlo dobro znaju da kada se uđe u dvoranu, onda znaš da si došao na trening i svi problemi moraju ostati izvan dvorane. Dakle, postoji disciplina koju su djeca odlično savladala jer znaju da će ih onda na kraju nagraditi košarkom, graničarom i sličnim igrama. Ponekad znam napraviti glazbeni trening uz ritmove japanskih bubnjeva, tada izvode odredene tehnike u ritmu muzike. Taj dio treninga je njima uvijek najzanimljiviji, a meni njihov osmijeh najdraža nagrada.

STAK: Ju-jitsu, kakav je to sport?

KLEMENTINA: Ju-jitsu (jap.= blaga, nježna vještina) je danas suvremen, svjetski izuzetno široko prihvaćen sport, s izvanredno dobro organiziranim krovnim udruženjima u Europi (JJEU= Ju-Jitsu European Union) i u svijetu (JJIF = Ju-Jitsu International Federation), s nacionalnim, regionalnim, europskim, ostalim

kontinentalnim i svjetskim rangovima prvenstvenih natjecanja i turnira. Sportska borba u ju-jitsu sportu sastavljena je od sportski dozvoljenih tehnika iz sportskog karatea, iz sportskog judoa te nekih dozvoljenih tehnika iz modernog aikidoa, što je sve zajedno odlično ukomponirano i natjecateljski uhodano te predstavlja izuzetno ozbiljan i efikasan, lijep, atraktivan i popularan, ali u svojim treninzima, pripremama i natjecanjima, i izuzetno zahtjevan borilački sport.

Naravno, i sportski ju-jitsu ima svoju nadogradnju na područjima realne samoobrane, što pokazuje da ona u takvim posebnim slučajevima postoji i kao ekstremno efikasna vještina, a to joj omogućuje obilje onih njenih tehnika koje je zabranjeno primjenjivati u sportskoj borbi. Natjecanja u ju-jitsu sportu se za sada odvijaju u dva međusobno nezavisna oblika: „Kumite“ = sportska borba u težinskim, spolnim i dobnim kategorijama i tzv. „Duo sustavu“ = nizovi dogovorenih i unaprijed uvježbanih kombinacija napada i obrane koja je proizvoljna, ali kontrolirana, po dva natjecatelja bez obzira na spol iz svake ekipe, s i bez oružja. Duo sustav predstavlja unaprijed dogovorenju i vrhunski uvježbavanju samoobrane dva partnera pri čemu oni mogu upotrebljavati sve tehnike ju-jitse (karatea, judoa, aikidoa, ...) kao vještine samoobrane – ali pri tome one moraju biti strogo kontrolirane i izvedene po pravilima ju-jitsu natjecanja u Duo – Sustavu. Obje sportske natjecateljske discipline se odlično nadopunjavaju i svojim postojanjem i usavršavanjem omogućavaju sigurnu i veliku budućnost ju-jitsu sportu u svijetu!

**Kad smo onako obučeni u sve štitnike
izgledamo kao da idemo u rat, ali svejedno
zaradim dosta masnica**

STAK: Kada si se počela baviti sa ju-jitsom?

KLEMENTINA: Prije tri godine u Hrvatskoj se pokrenuo ju-jitsu, koji su osnovali treneri te pripadnici SJP ALFE iz mog kluba, pa sam se uključila i u to. Inače u svijetu je to jako popularan sport. Slovenci su već profesionalci u tome deset godina, a mi polako stasamo. Nedavno smo donijeli prvu medalju sa svjetskog prvenstva koju je osvojio jedan naš reprezentativac. Inače u klubu redovito odlazimo na natjecanja koja se događaju u Hrvatskoj, ali i u inozemstvu. Nedavno je u Zagrebu bio međunarodni turnir (26.04.) gdje sam i ja nastupala u svojoj kategoriji seniorki do 55kg te iz borbe u borbu došla do drugog mjeseta. Bilo bi i prvo da nisam intenzivno radila zadnja dva dana u tehničkoj organizaciji i jednostavno se tu potrošila određena količina energije, no uskoro me očekuju sljedeći turniri te ču nadam se izgubljeno zlato nadoknaditi.

STAK: Kako u ju-jitsu stojiš sa crnim pojasmom?

KLEMENTINA: Prije Nove godine sam položila zeleni pojас, ali još je dug put do crnog.

STAK: Koliko masnica zaradiš u borbama?

KLEMENTINA: Po pravilima moramo nositi štitnike, rukavice, po želji i za glavu, gume za zube. Kad smo onako obučeni u sve štitnike izgledamo kao da idemo u rat, ali svejedno zaradim dosta masnica, više na treningu nego na natjecanjima jer imam nekolicinu muških sparing partnera pa vrlo često kući dodem s njihovim „uspomenama“. No, da nebi oni ostali zakinuti, počastim i ja njih s nekoliko masnica na mjesec. Inače imam jednu biljnu mast iz kućne apoteke pomoću koje mi masnice

brže prolaze. Ispod oka znam imati masnice pa često dobivam razne komentare. Kada sam se jednom vozila u tramvaju s takvom masnicom ispod oka, slušala sam mp3, ali sam ipak čula kako jedna gospođa priča drugo: „Vidiš kako ovu djevojčicu doma zlostavljuju“.

STAK: Jedina cura si u klubu ili vas ima još?

KLEMENTINA: Nema nas puno cura u ju-jitsu, a i većina njih još uvijek skupljaju hrabrost da s karateom paralelno rade i ju-jitsu, no s obzirom da meni nije nikakav problem trenirati s dečkima, ne osjeća se nikakav minus u napredovanju nas nekoliko cura. Minusi se događaju ponekad, kada na natjecanju znam opaliti protivnicu k'o muško, odmah su tu od strane sudaca kazne, ali čak moram priznati i jedna diskvalifikacija. Od tog dana, udaram ipak mrvicu nježnije.

STAK: Kako si postala sutkinja u ju-jitsu sportu?

KLEMENTINA: Moram priznati da sam jedna sam od rijetkih žena sutkinja u ju-jitsu. To je sasvim slučajno došlo. Svi koji su stariji od 18 godina i imaju određeno znanje o borilačkim vještinama te koji su prošli jedan određeni period u natjecanjima imaju pravo, ako žele, proći tečaj i seminare te na kraju polagati ispit za suca. U policijskoj akademiji smo imali tečaj i onda smo završni dio polagali u Sloveniji na međunarodnom natjecanju. Doslovno su nas bacili u živu vatru, naime ja sam se taj dan borila i polagala za suca. Imaš posebnu uniformu i sudiš borbe kao pravi sudac, da oni vide kako se mi snalazimo i jesmo li za to ili nismo. Pratio nas je član Europske ju-jitsu federacije (mi nismo znali tko je); on je šetao po borilištima i pisao ocjene za svaki dio suđenja, proslijedio predsjedništvu te su oni dalje odlučivali jesli li položio ili ne. Izuzetno mi je draga da sam uspjela položiti ovaj ispit. I vjeruj mi, ipak se lakše boriti nego suditi.

STAK: Čime se još baviš?

KLEMENTINA: Prije mnogo godina sam počela raditi kao sportski animator duž Jadranske obale, gdje sam vodila sportske programe za goste u hotelu, ali i određene programe za djecu poput bacanja mini diska i jutarnje dječje mini gimnastike. To mi je u biti bio najzanimljiviji dio mog života, jer sam se susrela s puno ljudi, a i jedan super izazov. Najzanimljiviji dio mi je bio kad smo igrali nogomet (žao mi je što na FOI nema nogometa za cure) i kad smo imali školu hrvatskog jezika za strane turiste. Skupe ti se Talijan, Francuz, Nijemac, Portugalac itd. i sad ti njih

moraš naučiti hrvatski jezik, a ti recimo ne znaš francuski, a on zna samo francuski, ali svejedno ga na neki način učiš hrvatski. To radim i dalje kroz ljeto, kako stignem. Prije sam radila i do pet mjeseci; sada zbog obaveza maksimalno dva mjeseca. Radim i u službi ataše, na različitim sportskim događanjima. Dočekujem sportaše, brinem o njima, brinem za sve što im je potrebno, na većim međunarodnim natjecanjima prevodim cijeloj dvorani otvaranje, zatvaranje natjecanja, rezultate, obavijesti itd. Jedno od većih iskustava izdvojila bi prošlogodišnje svjetsko prvenstvo u streljaštvu održano 2007. u Zagrebu, gdje sam radila s tri tisuće ljudi, to mi je bilo jedno super iskustvo, a i u 20 dana možeš pogledati svih 59 disciplina u streljaštvu.

STAK: A faks?

KLEMENTINA: Na PITUP-u sam izvanredno, prva godina, za sada mi ide jako dobro. Imam jednu super ekipu, svi su mi jako dragi. Svaki dan mi je sve zabavnije. Bliže se ispitni rokovi, već se polako pripremam jer znam da će se onda morat i tući i pucat pa da sve stignem. Pošto sam izvanredna predavanja mi nisu obavezna, ali nije moj stil da dođem prvi puta da vidim profesora, u sredini da provjerim je li još živ i onda na usmeni. Dolazim na 90% predavanja, tako mi je i lakše polagati ispite. Zbog toga sam par dana u Varaždinu pa odem opet u Zagreb i tako stalno.

Izlazim samo kada zaista taj vikend nemam ni jedan turnir. Tada odem s ekipom raspravljati o pištoljima, udarcima... uz cedevitu i vruću čokoladu.

STAK: Kakvi su profesori? Jel imaju obzira na tvoje aktivnosti?

KLEMENTINA: S profesorima sam zadovoljna, nadam se da i

oni samnom, mirna sam i tiha, nisam brbljava na predavanju. Ima par profesora koji su mi izašli u susret, npr. na informatici profesor Hutinski i asistent Zlatović, profesorica Šimunić iz njemačkog. Ujedno im i zahvaljujem na razumijevanju.

STAK: Spomenula si web dizajn pa da čujemo nešto o tome!

KLEMENTINA: Zakačila sam se za taj web dizajn pa sam završila i taj tečaj. Kada se zatvore fakultetska vrata, dakle, nakon predavanja - onda za dušu radim web stranice. Sada upravo radim za jednu curu koja je invalid, a izvrsno crta, mnogi ljudi su joj pomogli na razne načine pa će joj ja evo pomoći tako da će ona imati vlastitu web stranicu. Inače sam napravila stranicu i za svoj karate klub te ju-jitsu klub. Svaka web stranica mi je izazov, uvijek naučim nešto novo.

STAK: Kakvi su ti planovi za budućnost?

KLEMENTINA: Planiram nakon diplome ponuditi dječjem vrtiću projekt u obliku sportsko-informatičke edukacije koji radim u suradnji s prijateljem iz Graza. Također namjeravam otvoriti foto-web studio, također u suradnji s već određenim kolegama.

STAK: Čime se baviš u slobodno vrijeme?

KLEMENTINA: U slobodno vrijeme pišem pjesme i bavim se fotografijom. Članica sam fotokluba Ivanec. Iznenadena sam da sam bila treća na FOI CORE, nisam ni znala da sam osvojila nešto nego sam slučajno na vijestima pročitala. Fotke sam praktički slikala 5 do 12 i slala naravno isto tako. Poslala sam fotografije i na Imagine Cup 2008, s jednim prijateljem s Arhitektonskog fakulteta. Pobijedila sam tu u našim regionalnim Varaždinskim novinama, na temu zima, osvojila sam tisuću kuna, što je bilo super jer si štedim za laptop. Inače, šaljem fotografije na sve moguće natječaje. Fotografiram najviše portrete, pogotovo dječje i to mi ide jako dobro, te urbane fotografije, ali i ljepote prirode. Namjeravam izdati i svoju zbirku pjesama (op.a. traže se sponzori). Redovito šaljem pjesme na natječaj. Najveći uspjeh mi je bio kada sam htjela poslat pjesmu na jedan natječaj i tad me kompjutor iznevjerio, a u njemu sve moje pjesme, pa sam bezveze na brzinu iskemijala jednu pjesmu („Potres od 9 Richtera“) i tada je ta pjesma osvojila prvo mjesto na ljubavnom recitalu za Valentinovo.

STAK: Kako sve stižeš?

KLEMENTINA: Stigne se sve, samo kad se organizira. Malo mi je problem sve to pratiti u glavi. Zato doma imam jedan kalendar na zidu, gdje postoje tri kolone, streljaštvo, karate i ju-jitsu, ali i planer koji mi je velika pomoć u organizaciji i planiranju svega, tako da uvijek znam gdje trebam biti, s kime, i kada je kome rođendan, i naravno, kada su ispitni rokovi... :)

STAK: Kakvu glazbu slušaš?

KLEMENTINA: Slušam pretežno hip-hop, a od domaćih Crvenu jabuku, Tošea Proeskog... ali više slušam strane nego domaće. Nekako najviše od svega slušam japansku glazbu, za opuštanje i japanske bubnjeve za buđenje. Preko dana je mp3 uvijek sa mnom.

STAK: Filmovi? Serije?

KLEMENTINA: Akcijski filmovi poput Yamakasi, Snajperist.. Od serija mi je super Nikita (čak su me jedno vrijeme zvali Nikita), žao mi je što je nestala serija Zakon šake, to mi je bila mrak serija, ali, naravno, volim i romantične komedije, jer ponekada znam biti i romantična ako zatreba.

STAK: Knjiga?

KLEMENTINA: Volem čitat drame poput Ljubav u doba kolere, ali i njemačku kolekciju autorice H. Courths-Mahler.

STAK: Izlasci?

KLEMENTINA: Izlazim samo kada zaista taj vikend nemam ni jedan turnir. Tada odem s ekipom raspravljati o pištoljima, udarcima... uz cedevitu i vruću čokoladu. Nađe se vremena i za kino, ali i planine. Sve je moguće, jer kod mene se sve događa neočekivano i zapravo je u tome čarolija životnih trenutaka.

STAK: I za kraj, imaš li dečka?

KLEMENTINA: Evo, na ovo pitanje odgovaram jokerom. Neka ostane tajna... :)

POTRES OD 9 RICHTERA

OTKUD TI IDEJA DA SE POJAVIŠ
POPUT LUĐAKA ISPRED OČIJU MOJIH ?
ZAR TI NIJE BIO DOVOLJAN
SAMO POGLED, DODIR, OSMIJEH...

GDJE TI JE PAMET BILA
KAD SI SVE POSLAO KVRAGU
I POČEO SE TOPITI U DODIRIMA ,
ISPREPLETENIM POLJUPCIMA NJEŽNIM !

KAKO LI SE SAMO USUĐUJEŠ
OSTAVLJATI MI TRAGOVE NEIZBRISIVE ,
TE POSTATI LUDI NEMIR
KOJI U SRCU MOME SPOKOJ TRAŽI !

ALI , VJERUJ MI , LJUBAVI MOJA ,
USKORO ĆEŠ U SEBI OSJETITI
POTRES OD 9 RICHTERA
SA EPICENTROM NA MOJIM USNAMA...

Klementina Kos

I NIŠTA VIŠE...

JEDAN POGLED
ZATIM OSMIJEH
TISUĆU SNOVA
NEPOTREBNE RIJEČI
DRHTAJ STRASTI
TAJNA LJEPOTE
GOVOR OČIMA
BIJEG IZ STVARNOSTI
PRIBLIŽAVANJE GRANICI
TRENUTAK SPOZNAJE
ŽELE OSJETITI
POLJUPCEM IZ SNOVA
NA TRENUTAK ZASTANU
ZADRŽAVAJU SUZE
SKLAPAJU OČI
OPET POVRTAK
SVE IZ POČETKA
JEDAN POGLED
I NIŠTA VIŠE
JER ONI IPAK
VOLJETI SE NESMIJU
NITI U SNOVIMA
SAMO POGLED
I TO JE PREVIŠE
MOŽDA OSMIJEH
MOŽDA...
ALI, NIŠTA VIŠE !

Klementina Kos

Jedna od fotografija sa FOI Core, s kojom je
Klementina osvojila treće mjesto

Studentski zbor FOI - napokon aktivan!

Piše: Sanja Dujmović

Kao što ste vjerojatno primijetili, novi Studentski zbor FOI počeo je s djelovanjem. Prije svega, htjela bih vam svrnuti pozornost na nove stranice SZbora (www.foi.hr/szbor/index.html). Tamo možete pronaći popis članova i njihove e-mail adrese.

Isto tako, možete nam se obratiti putem formulara. Na vaše pitanje odgovorit će studentska savjetnica Viktorija Grdiša koja može tražiti odgovor na vaše pitanje od bilo koje osobe na Fakultetu. Za eventualna pitanja iskoristite i vrijeme kad je Viktorija u uredu Studentskog zbora.

Za sad je Studentski zbor ostvario dobru suradnju s upravom Fakulteta. Na ukazane probleme dekan i prodekan reagirali su brzo i pokazali volju za popravljanjem situacije. Vjerujem da je uz suradnju studenata, Studentskog zbora i uprave moguće poboljšati naše studiranje na ovom fakultetu.

Na tribini održanoj 20.5. bila je prisutna uprava Fakulteta, a odazvao se i popriličan broj studenata koji su dobili zahtijevane odgovore na mnoga pitanja: uprava je pojasnila zbog čega je Fakultet prisiljen ukinuti drugi jesenski ispitni rok, studenti IS-a imali su pitanja u vezi njihovih ispitnih rokova, studenti 3. godine preddiplomskog studija u vezi obrane završnih radova i plaćanja diplomskog studija, studenti prve godine rasprativali su se o linearном plaćanju... Koliko je bilo zanimljivo na tribini može posvjedočiti i podatak da je potrajala 2 sata umjesto predviđenih sat i pola.

Bude li interesa, tribinu ćemo ponoviti uskoro.

Zato nam se javite ako imate bilo kakav problem :)

Plan nam je čim prije krenuti u rješavanje pitanja studentske prehrane, pošto se restoran Raj zatvara 15.7.

Zbog toga smo na suradnju pozvali Studentski zbor VELV-a s njima predstavnicima ćemo uskoro održati sastanak, a potom i otići na razgovor s g. Kekićem, ravnateljem Studentskog centra, kako bi nam on savjetovao što možemo učiniti.

Kao što sam već naglasila, voljeli bismo čuti vaša mišljenja i vaše probleme. Slobodno nam se obratite, a mi ćemo pokušati pomoći na načine koji su nam na raspolaganju.

CAPOEIRA – ples ili borilačka vještina?

Piše: Iva Mihalic

Nastavljamo seriju neobičnih sportova; ovaj put odabrali smo Capoeiru. Ovo je sport za koji ste čuli ako ste ikada pratili Pride ili ako ste kojim slučajem igrali Tekken i izabrali Eddyja. Zanimljivo je da je ova afričko-brazilska borilačka vještina stoljećima predstavljana kao ples i zabranjivana iako je konačni cilj, u prvom redu, pokazati vještinu, a ne udariti protivnika.

Na pitanje: „Što je to capoeira?“ mnogi capoeiristi će reći: “Brazilska borilačka vještina s elementima plesa”. I to je točno! Reći ćemo ipak malo više o samoj capoeiri, njenom nastanku i povijesti.

“Brazilska borilačka vještina s elementima plesa”

Capoeira

Sudionici formiraju krug (roda) u kojem se izmjenjuju plešući, svirajući i boreći se. Dopuseni su udarci rukama, nogama, glavom, a nešto rijđe pojavljuju se i udarci laktovima, šamari i podmetanja nogu.

Capoeira se dijeli na 3 glavna stila: Angola (osnovni stil), Regional (noviji stil) i Contemporanea (nastao posljednji te se oko njega najčešće lome koplja zbog dokidanja nekih tradicionalnih viđenja sporta). Trivia koju možda niste znali – pjesma u reklami za Mazdu „Zum, zum, zum“ je pjesma Capoeirista.

Trivia koju možda niste znali – pjesma u reklami za Mazdu „Zum, zum, zum“ je pjesma Capoeirista.

Glazba je neizostavni dio capoeire. Ona određuje ritam, brzinu i vrstu igre u rodi.

Svaka roda ima svojevrstan orkestar koji se zove Bataria. Bataria čini 6 capoeirista s instrumentima (3 berimbao-a = viola, media i gunga, 2 pandeira i 1 atabaque) koji određuju brzinu igre u rodi s obzirom na ritam sviranja. To je kompletan Bataria, s tim da je obično dovoljan i samo jedan berimbau, uz ostale instrumente. Mogu se još ubaciti i reco-reco te agogo. Ove instrumente možete vidjeti na slikama.

Agogo

Pandeiro

Berimbau obično svira capoeirist s najvećim rangom u grupi te on odabire ritam igre i pjesme, odnosno vodi rodu. Panderio i atabaque ga prate s istim ritmom te se nakon toga uključuju i ostali capoeiristi s pljeskanjem i pjevanjem.

Pjesme su na portugalskom jeziku, a pjevaju se na principu pitanje-odgovor: jedan vodi pjesmu, ostali odgovaraju ‘refrenom’.

Postoji više vrsta ritmova u rodi:

Amazonas - ritam srednjeg tempa, najavljuje dolazak mestrea.

Angola – spori ritam, spora ali ekspresivna igra sa puno zahtjevnih pokreta koji se izvode nisko uz pod i vrlo ritualno. Igre su duže i zahtjevne fizički i mentalno. Nema pljeskanja. Regional – brzi ritam, brza igra sa puno akrobacije i „letećih pokreta“ (za publiku najatraktivniji dio).

Benguela – srednje brz ritam (nešto između Angole i Regionala), dakle kombiniraju se i niski i visoki pokreti, a cilj je razvijanje kompleksnijih pokreta.

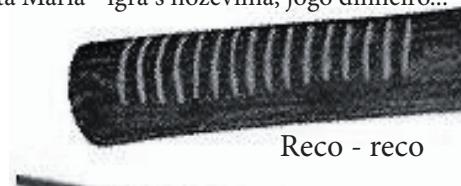
Cavalaria - ritam upozorenja; spomen na vrijeme dok je capoeira bila zabranjena.

Idalina - ritam koji najavljuje igru za žene.

Iuna – igra u kojoj se ne plješće ni ne pjeva, a namijenjena je samo za capoeiriste s najvišim rangom (profesors, formados, mestres).

Jogo de Dentro - “igra ulazaka”, igra ispreplitanja, bez kontakta i malicije.

Santa Maria - igra s noževima, jogo dinheiro...

Reco - reco

Atabaque

Berimbau

Cilj svake rode je napraviti čim bolju energiju. Svi koji sačinjavaju krug dužni su pjevati i pljeskati u ritmu koji određuje glavni berimbao jer na taj način pridonose energiji i tako pomažu capoeristima unutar kruga. Što je bolja energija, to je bolja i igra u rodi.

Glazba mora bit kontinuirana, tj bez prekida. Ritmovi najčešće kreću od najsporijeg pa sve brže i brže, ovisno o tome kako se razvija igra. Završetak rode obilježen je najčešće pjesmom „Adeus Adeus, Boa Viagem!“

U rodu se ulazi po dvoje i to pokraj Batarie, s tim da se krug uvijek obilazi s vanjske strane. Prije samog početka igre, dvoje capoerista čučnu ispred glavnog berimbaua te na taj način odaju počast instrumentima i mestre. Kad voda rode dozvoli ulazak (znak s berimbauom), capoeristi se rukuju i tek onda smiju započeti igru. Prednost ulaska u rodu imaju mestri te capoeristi većeg ranga.

Sljedeći koji želi ući u rodu mora „kupiti“ jednog od igrača na način da prekine borbu i nastavi igru s onim koji je duže u rodi (on također ulazi u krug s vanjske strane i prolazi pokraj Batarie). Za prekid igre mora odabratи pravi trenutak te jasno dat do znanja onome koga zamjenjuje kako ne bi narušavao kontinuitet igre.

U pravilu, ako je mestri u rodi, njega se nikad ne prekida jer bi to iskazalo nepoštovanje. Mestre obično sam odlučuje kad će ući u rodu i isto tako kad će iz nje izaći jer je najčešće on taj koji vodi rodu i drži sve pod kontrolom. Isto tako, capoerista koji ima „rođendansku rodu“, dužan jeigrati sa svima u krugu te se njega nikad ne izbacuje.

Ukoliko igra traje duže i jedan od capoerista se umori, isti može smiriti igru tako da počne trčati u krug suprotno od kazaljke na satu – to se zove „Volta a mundo“ ili put oko svijeta. Drugi igrač ga slijedi. Osoba koja je pozvala „volta a mundo“ odlučuje kad će nastaviti igru. Po završetku igre (ukoliko ih nitko nije prekinuo), dvoje capoerista se rukuju u znak poštovanja, te prepustaju rodu sljedećim borcima.

Moramo još spomenuti dva pojma: batizada i Entrega de Corda. Kada učenik dođe do određene razine znanja, učitelj ga pozove da sudjeluje na batizadi, ceremoniji obično otvorenoj za javnost, prijatelje i obitelji sudionika. Za vrijeme rituala, učenik igra sa mestrom ili naprednjim capoeristom; na kraju igre mestre ruši učenika, tj. „krsti ga“ podom. Unutar rituala, capoerista dobiva i nom de guerre (ratničko ime) ili apelido (nadimak) koji obično karakteriziraju njegov način igre, izgled, ili neku osobinu.

Nakon krštenja, učenik je i zvanično primljen u capoeira obitelj.

Entrega de Corda (prezentacija pojasa) je trenutak „mature“ za učenika - dobivanje novog, višeg ranga (pojasa). Uobičajeno je da se entrega de corda dogodi na batizadu, a može se odigrati i kao zasebni događaj, a mestre može i neformalno rangirati učenika.

Corde istih boja u različitim školama mogu ukazivati na potpuno različite razine znanja jer ne postoji univerzalni sistem rangiranja. Mestre Bimba je svojim učenicima vezao marame u boji (bijele za

učenike, a crvene za mestre), u spomen na ulične capoeriste koji su nosili svilene marame oko vrata kao zaštitu (od fatalnog reza britvom po vratu). Neke grupe uopće ne koriste sistem rangiranja, neke imaju samo tri stupnja (učenik, contra-mestre i mestre), dok neke imaju i do 16 međurankova.

Povijest Capoeire

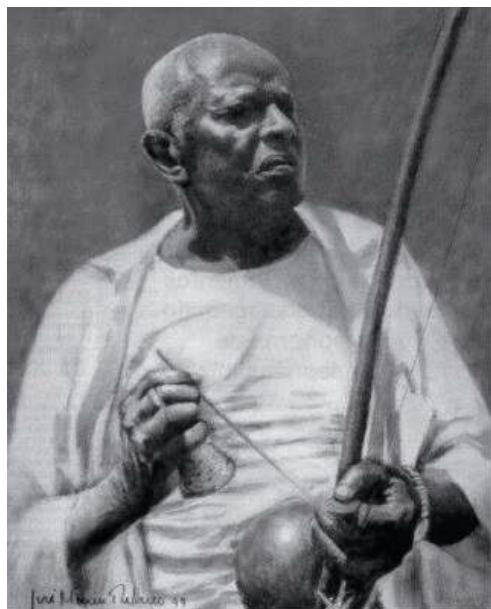
Postoji mnogo teorija o nastanku capoeire i ni jedna ne može biti povijesno dokazana, no jedna je teorija postala opće prihvaćena.

Capoeiru su u Brazilu razvili robovi iz Afrike. Dovedeni iz različitih krajeva Afrike pa i različitih plemena. Robovi se nisu htjeli odreći svoje kulturne baštine i svog afričkog duha. Tako izmiješani, robovi su s vremenom počeli mijesati i svoje kulture i tradicije. Kombinirajući različite borilačke vještine iz Afrike koje su prvenstveno oponašale kretanje životinja, stvorena je nova, opasna borilačka vještina. Robovlasnici, shvaćajući opasnost ovakvog razvoja situacije, kažnjavalni su svakoga tko bi vježbao ili prakticirao ovu vještinu. Robovi su zato vještini dodali plesne pokrete, instrumente i pjesme kako bi to izgledalo više kao ples nego kao borba. To je bila prva capoeira.

S vremenom, capoeira se razvijala i konačno su se neki robovi upravo capoeirom uspjeli izboriti za svoju slobodu. Tako je capoeira postala simbol oslobođenja.

Nakon ukidanja ropstva, 1888.g., capoeira je počela padati u zaborav i jedini koji su je koristili bili su kriminalci i to za svoje svrhe, pljačke i ubojstva.

Capoeira je postala zakonom zabranjena i tako je ostalo sve do 1928.g., kada se pojavio Mestre Bimba, capoeirista koji je odlučio spasiti capoeiru od sigurne propasti. Otvorio je prvu Capoeira Akademiju u kojoj su treninzi bili strukturirani, a svi polaznici morali su prvenstveno biti dobri učenici u školi i ne baviti se nikakvim nezakonitim poslovima. Mestre Bimba dodao je capoeiri elemente drugih borilačkih vještina i elemente akrobacije kako bi učinio capoeiru efikasnijom i atraktivnijom. S takvom prezentacijom, capoeira je napokon postala legalna. Ovu novu capoeiru mestre Bimba nazvao je Capoeira Regional (regionalna capoeira) jer je tada bila trenirana samo u tom dijelu Brazila (Bahia).

Mestre Bimba

Mestre Pastinha, još jedan velikan u povijesti capoeire, poznat je po održanju tradicionalne capoeire. Zbog razvoja i širenja capoeire regional, tradicionalni oblik capoeire postao je poznat kao Capoeira Angola i Mestre Pastinha učinio je mnogo kako ne bi bila zaboravljena. Njegovi najpoznatiji učenici, Mestre Joao Grande i Mestre Joao Pequeno i danas šire učenja Mestre Pastinhe.

Capoeira razvija samopouzdanje, ali i poštovanje prema drugima, samokontrolu i refleksu, a kombinirana sa tradicionalnom glazbom dopušta svakome da se izrazi na sebi svojstven način. Pomoći će Vam da shvatite kako koordinirati Vaše tijelo i um te će Vam, osim vraćanja ili održavanja tjelesne forme, pokazati kako se opustiti i zabaviti.

Prvi koraci capoeire u Hrvatskoj počinju 2002. godine u Zagrebu, no vrlo brzo se ona počela razvijati odvojeno i u drugim gradovima (Osijek, Pula). Capoeira je tada kod nas bila većini javnosti još nepoznata i prakticirala ju je po nekolicina entuzijasta u samo tri grada. Kako je vrijeme odmicalo, broj zaljubljenika u capoeiru je rastao i škole su se razvijale. Krajem 2003. godine, dvije nastale škole u Zagrebu ("Capoeira Angola Zagreb" i "Capoeira Regional Zagreb - grupa Amazonas") dogovaraju suradnju i odlučuju ustrojiti "Capoeira Savez Hrvatske", a 2006. godine pridružuje im se i Udruga "Capoeira Pula" iz Pule.

Capoeira razvija samopouzdanje, ali i poštovanje prema drugima, samokontrolu i refleksu, a kombinirana sa tradicionalnom glazbom dopušta svakome da se izrazi na sebi svojstven način.

Capoeira je danas u Hrvatskoj već globalno popularna rekreacija i dio urbane kulture; organiziran je dosad niz radionica, batizada, proljetnih i ljetnih kampova, a broj capoeirista u Hrvatskoj iz dana u dan raste. Ukoliko vam se ovaj sport čini zanimljivim uputite se u jednu od školu te se iskušajte u capoeiri.

SPORT NA FOI-u

Piše: Iva Mihalic

Akademска година се приводи крају, а time и sportska godina na našem faksu. Studenti polako prelaze sa sportskih terena pred male ili velike ekrane bodriti naše Vatrene da se što bolje iskažu na Europskom nogometnom prvenstvu u Austriji odnosno Švicarskoj. Prije nego krenemo u navijanje i osvajanje Eura, evo kratak osvrt na ostvarene rezultate naših studenata u sportu tokom ovog semestra.

U prošlom broju spomenuli smo malonogometnu ligu FOI 2007/2008, koja se konačno privela kraju. U finalu, 17.3.2008., borile su se ekipa El Fenomenos i Caffe bar Aquamarine. S rezultatom 3:2 bolji su bili El Fenomenosi. Pobjedu El Fenomenosu donijela je slijedeća ekipa: Mario Kidrić, Matija Mesnjak, Robert Kralj, Dario Toplak, Nikola Fošnjar, Damir Tkalčević i Marko Slunjski. Utakmica za treće mjesto odigrana je između ekipe Isto Konji i ekipe Ne znam, s rezultatom 4:0 bolja je bila ekipa Isto Konji. Sa osam pogodaka u mrežu, prvim strijelcem lige proglašen je Goran Kovačević.

Nakon nogometa, 7.4.2008. započela je Košarkaška liga FOI 2007/2008. Od dvanaest prijavljenih ekipa, do finala su dogurale ekipa Upala sinus i 3M i "Periša". Rezultat je bio 5:15 u korist ekipe 3M i "Periša", za koji su igrali: Matija Megla, Matija Varga, Marko Nemec i Goran Periša. U utakmici za treće mjesto, s rezultatom 15:13, ekipa TU porazila je ekipu Totalni promašaj.

Kao i svake godine, tako i ove, 17.5.2008. na Dravi je održan cross za studente i studentice prve i druge godine. Održane su četiri utrke, a rezultati su slijedeći:

Studentice prve godine – 1.mjesto: Vlatka Kranjčec, 2.mjesto: Ana Štefulj, 3.mjesto: Kristina Špernjak.

Studentice druge godine – 1.mjesto: Emina Levak, 2.mjesto: Katarina Pažur, 3.mjesto: Suzana Horvat.

Studenti prve godine – 1.mjesto: Goran Čalopa, 2.mjesto: Zvonimir Tomić, 3.mjesto: Vedran Ćurila.

Studenti druge godine – 1.mjesto: Marko Slunjski, 2.mjesto: Alen Pajan, 3.mjesto: Davorin Borščak.

I sve na kraju završava FOIjdom. Na već poznatom "Varaždinskom moru", Aquacityu, u subotu 31.05.2008. održala se ovogodišnja FOIjada. Ove godine puno siromašnija, naime, odigrale su se samo nogometne utakmice, razlog tome su radovi na terenima Aquacitya, a najveći razlog je nezainteresiranost studenata i slab odaziv profesora zbog raznih obaveza. Spomenimo i rezultate. U poznatoj utakmici između djelatnika i studenata FOI-a opet su bolji bili studenti s rezultatom 6:3, iako su profesorima u pomoć priskočila i dva studenta. Za profesore su igrali: Josip Novak, Kornelije Rabuzin, Miran Zlatović, Ivica Gašparac, Branko Barić i Dario Grd. Studenti koji su odnijeli pobjedu su: Goran Kos, Dino Borovec, Tin Buljan, Matija Baotić, Marko Bosilj, Domagoj Vidović i Hrvoje Galić.

U turniru u nogometu sudjelovalo je sedam ekipa. Za treće mjesto borile su se ekipe Caffe bar Aquamarine i ekipa Idemo dalje, rezultat je bio 2:2 pa su se izvodili kazneni udarci nakon kojih je Caffe bar Aquamarine odnio pobjedu. U finalu su se borile ekipa Isto konji i El Fenomenos. Sa rezultatom 4:1 bolja je bila ekipa Isto konji za koju su igrali slijedeći studenti: Hrvoje Galić, Marin Levak, Zvonimir Majstorović, Jurica Cindori, Nikola Ožeg, Zvonimir Tomić i Igor Taraba. Unatoč slabijem odazivu nego prošle godine atmosfera je bila dobra i nadamo se da će iduće godine biti još bolje!

Na kraju čestitke svim studentima na postignutim rezultatima. Počelo je vrijeme ispita i učenja te vam svima želim da budete uspješni i u tom sportu. I naravno, ne zaboravite navijati za Vatrene!!!

KAD VAGA UPRAVLJA ŽIVOTOM

PIŠE: MARINA IVČIN

Oda, bili su to odlični dani, dani kada je na vidjelo izašla naša sposobnost nagovaranja, izdržljivosti, snaga i volja odricanja i prisiljavanja na tjelovježbu... Sjećam se toga kao da je bilo jučer :)

Žene... Uvijek smo debele, nikad nemamo ništa za obući, trebamo nove cipele... Naravno, ova priča ne bi ni počela da se ja nisam svrstala u kategoriju ovih prvih, dakle debelih. Vikend je bio poprilično naporan, slavilo se na sve strane. Mamin rođendan, krstitke, djevojačka večer... Juha, roštilj, zagrebački odrezak, krumpir, salata, torta, kolači, sladoled, pa opet malo juhe i mesa... Kad se sjetim, postane mi mučno. Tako je prošao cijeli vikend. Jelo se i spavalо. Da, da se bar samo jelo, prejedalo se! I tako dođe ponедјeljak i povratak u Varaždin.

Probudim se ujutro i pretražujem ormari, hm, što obući. Sve mi je nekako tjesno i preusko, očito se nešto smanjilo u pranju, ali ne smijem se tješiti, to je nemoguće. Ništa se nije smanjilo nego sam se ja povećala. Došla sam do stravičnog zaključka: **Debelaaa saaaaam!!**. I što sad, pomiriti se sa genima i sudbinom ili se boriti protiv tih opakih naslaga sala? (*op. a. malo pretjerivanja ne škodi*). Ok, dolazim na faks i prepričavam mojim priateljima kako sam debela, da mi nema spasa, kolesterol mi prijeti krvnim žilama, preostaju mi sekunde života... No dobro, nije baš tako opasno :). Uglavnom, raspravljalо se o dijetama, koju dijetu izabratи, kako početi, ići li uopće na dijetu ili jednostavno početi vježbati. Ali to je tako teško. Treba mi neki poticaj...

Utom trenu pogledam mog malog dragog bucka Nikolu i kao u crtiću, upali mi se žaruljica iznad glave. Da, to je to! Oklada, to je jedino rješenje, najbolji poticaj! Dakle, sve što sam trebala bila je punija osoba koju je trebalo zainteresirati za dijetu i u zamjenu ponuditi novac. Moram priznati, Nikolu je bio tvrd kamen. On i dijeta? Nema šanse... Ponudila sam dušu, tijelo i novac, ma sve u zamjenu za okladu, ali ne, Nikolu je sebi baš taman i ne želi na dijetu. Sjedimo mi dalje na predavanju, kad osjetim lupkanje po ramenu. Okrenem se i vidim Nikolu s osmijehom od uha do uha. Znala sam! **Pristaje na dijetu!!** Tako sam sretna!!! Sada samo treba dogоворити pravila i možemo početi izgladnjivanje. Ideje su pljuštale sa svih strana. Trebao nam je sudac. Ipak ne bi bilo u redu da Nikolu ili ja bilježimo kilograme, moglo bi biti svega, mogli bi pojesti papire ako budemo gladni, mogli bi zabunom upisati kojih desetak kilograma manje i slično. Zato smo uzeli Bojana, on je pouzdana osoba. Dakle, definirali smo pravila.

Pred nama je 16 dana izgladnjivanja. Službena vaga, koja je nakratko upravljala našim životima, bila je ona u ljekarni na korzu. Plan je bio da Nikola i ja skinemo svaki po 5 kilograma. Ok, to i nije tako preopasno. Ukoliko oboje skinemo više od 5 kila, odlazimo u neki restoran i častimo se večerom. Ako jedan od nas skine 5 kila, a drugi ne, onda pobednik dobiva 50 kuna od debelog gubitnika. Ukoliko ni ja ni Nikola ne skinemo 5 kila,

50 kuna dobiva onaj koji će skinuti više kilograma. Naravno, i u slučaju odustajanja, onaj koji odustaje daje 50 kuna izdržljivijem. Ok, sada je postalo službeno. Samo smo se još morali izvagati da vidimo koliko treba skinuti kilograma. Nakon predavanja otišli smo do službene vase i saznali crnu istinu. Nikola teži **109,3 kg** a ja **62,3 kg**. Bojan je marljivo zapisaо kilaže na službeni dijetodokument kojeg smo Nikola i ja zatim potpisali. Taj dio je bio najlakši. Sada se trebalo baciti na posao.

Odmah nakon vaganja otišli smo na ručak. Nikola je odmah iz svoje prehrane izbacio sve moguće hranjivo i ručao je samo salatu i rižu. To mi se jako svidalо jer znala sam ako ovako nastavi, pobjeda je moja. Bilo mi je poprilično smiješno gledati Nikolu kako se bori sa listovima salate i rižom bez umaka, o kako mu negdje zapinje u grlu haha. Sve to je fino zalijao običnom vodom. Ja sam jela normalno, malo juhe, komad mesa i krumpir. Publika me odmah napala kako krumpir deblja, kako tjesteninu ne smijem jesti, kako ciklu trebam, bla bla, hrpa savjeta. Da, lako je vama pametovati, ajde se vi izgladnjujte i smršavite 5 kilograma u dva tjedna. Smatrala sam da će lako izdržati narednih 16 dana. Inače ni ne pijem sokove, nemam običaj večerati, a slatkog se mogu odreći tih par dana, ma sve za pobjedu! Kasnije sam otišla na bazen. Baš sam se odlično i ponosno osjećala, vjerovala sam u pobjedu. Nikola je taj dan cijelo popodne grickao prepečenac i zaljevao ga običnom vodom. Pričao je i o nekoj kutiji čokoladnih keksa koju je sakrio pod krevet kako ne bi došao u napast otvoriti je.

Već sljedeći dan, Nikola dotrči sav ponosan do mene i kaže kako ima **108 kg**. Uf, to me tako izbacilo iz takta! Mama mi je rekla da će Nikola pobijediti jer je deblji od mene i lakše gubi kile. Opa predivno, ni vlastita mama mi ne vjeruje, ali imam ja ipak sa strane mali navijački tim koji me bodri. (*op. a. hvala Gotiću*). I Nikola je, naravno, imao svoj navijački tim. (*op. a. hvala Dunji i mojoj mami*). Nakon što sam se sabrala, opet mislim pozitivno. Nema šanse da Nikola izdrži 2 tjedna, on je veliki dečko i mora puno papati. Njegov pladanju u menzi natrpan hrpm krumpira, duplim mesom, salatom, pudinzima i kolačima, kasni večernji odlasci u McDonald's i skriveni bomboni po ladicama ne mogu se samo tako zamijeniti tanjurom s rižom i salatom. Da, istina, pobjeda je moja, još se uvijek nadam...

Sljedećih dana Nikola i ja uživali smo u novootkrivenim okusima kuhanog i pohanog povrća, salata i sličnih jela. Nikad ne bih rekla da je pohana cvjetača tako odlična! I da se čovjek zaista najede i osjeća sitim nakon takvog obroka! Nikola je u međuvremenu počeo večerati. Na meniju je imao rajčice, prepečence, tunu. O da, konzerve tunjevine u ulju! Hehe Nikola, samo ti papaj to, ma nije to kalorično, ne ne... Lagala sam mu. Pa morala sam, sve za pobedu! :) Jednom je večerao i čevape, čak i kobasice jednom i bio je užasno žalostan zbog toga. Naravno, ja sam uživala. Što se tiče moje prehrane, ručala sam normalno. Jedino što sam izbacila iz prehrane bili su slatkiši, kruh ionako ne jedem ni inače. Nisam ni večerala. Ponekad jesam, ajde. Ali to sama da me nitko ne vidi, sama sam se sakrivala pred sobom, užas. Za doručak sam kupovala light jogurte i klipiće. Slatkiše koje bih dobila, dijelila sam ljudima oko sebe kako ne bih došla u napast da ih sama pojedem u crnim minutama. Čak sam jedno vrijeme i lagala Nikoli da sam odustala od dijetе i da on slobodno jede što želi. To je bilo, priznajem, tako podlo. Ali sve za pobedu!

Čak smo u jednom trenu sudac Bojan i ja imali istu kilažu...

Nikola je počeo sve više i više jesti, a ja sam i dalje gladovala i odlazila na bazen. Moj osobni trener me tjerao da plivam, nije bilo odmora. (*op.a. hvala ti Buki*). Već par dana izgladnjivanja i naša službena vaga pokazivala je, na naše veliko veselje, sve manje brojke. Nikola se toliko unio u dijetu da je čak počeo razmišljati o tome kako će nastaviti dijetu, kako će početi trčati i tako dalje. Čak smo u jednom trenu sudac Bojan i ja imali istu kilažu hihi. Ali ipak sve dalje i dalje, Nikoli je postajalo teže. Nije on ipak mogao odoliti kriglama pive, velikim masnim subotnjim sendvičima, odlascima u McDonald's. Ja sam također počela tu i tamo jesti sladoled. Ma teško je proći kaj slastičarne i ne odoljeti čarima raznovrsnih okusa.... Mljac!

Vagala sam se i otkrila da težim 59 kilograma. To me baš razveselilo! Nikola je imao negdje oko 106. Zadnjih dana naše oklade, Nikola je totalno odustao i vratio se na stari režim prehrane. To mi se jako svjđalo. Ja sam i dalje ipak pazila što jedem jer sam i nakon zadnjeg dana oklade htjela nastaviti vježbati i paziti što jedem. I tako je stigao zadnji dan naše oklade. Kasnije, Nikola je otkrio da se naš zadnji dan oklade poklopio sa svjetskim danom ne-dijete, to nas je baš nasmijalo. Dogovorili smo se da nećemo nikom reći da naša oklada zapravo već par dana uopće ne vrijedi, da stara pravila ne vrijede. Mi smo ipak prijatelji i pošteno bi bilo da

zajedno proslavimo službeni završetak našeg izgladnjivanja. Dogovoreno je da ćemo se zajedno počastiti nekom slasnom večerom u nekom od varaždinskih restorana. Nikola je jedno vrijeme čak i razgledavao ponude, ali evo, nakon mjesec dana još uvijek nismo stigli zajedno večerati. Ma, to nije ni bitno. Nikola je skinuo manje kilograma od mene, dakle, pobeda bi bila moja. Eto vam nevjernici jedni! A sada, koliko smo imali kilograma nakon dijete, neka ostane naša mala tajna. I tako je uspješno privredna kraju ova naša mala avanturica.

Nakon svega, mi ponovno uživamo u našim obrocima, pazimo da ne pretjeramo, makar dozvoljeno je i to koji put. Ne preostaje nam ništa drugo, nego isčekivanje naše svečane večere!

Dobar nam tek, zasluzili smo!

DRUGA STRANA PRIČE

PIŠE: NIKOLA KRAJAČIĆ

Kako sam se fino ismijao na ovaj tekst, baš me oduševio :) Da, teško sam pristao na okladu, ali nije mi bilo žao. Jedno kulinarsko iskustvo, do sad nikad nisam bio ni na kakvoj dijeti niti sam pokušavao smršaviti. Nemam tih kompleksa, ali ajde, kad je već oklada tu, zašto ne probati. Bilo je dla prvi par dana, dok su se kile samo smanjivale, kao što Marinina mama kaže, jer sam deblji i imam više toga za skinuti. No, tamo negdje oko 106 kilograma je stalo, mislim da mi je maksimum bio oko 105 i kusur, ali to je već bio znak da bi se trebalo početi baviti nekom fizičkom aktivnošću, što je meni iz dana u dan sve više stran pojam ;)

Jednom smo išli na ručak, i uezao sam samo rižu i salatu, vode nisu imali. Ručak je koštao manje od dvije kune, teta za blagajnom je u čudu gledala moju tacnu i pitala „Samo to?!“ :)

No, kao što je u tekstu Marina navela, isprobao sam neke nove okuse, fino je to povrće sve, ali nema meni do čevapa, janjetine i dobrega mesa. Dobro je da tih dana nisam išao doma, jer ne bih mogao odbiti maminu kuhinju i tatino vino (*bok mama i tata ;)*).

No, kako smo planirali STAK druženje u jednom restoranu van Varaždina, ja i bivši predsjednik otišli smo tamo vidjeti i dogovoriti uvjete, plaćanje i ostalo. Domaćin nas je ponudio platom na kojoj je bilo nekoliko vrsta domaćih kobasicica, sira, masti, domaći kruh i vino. U tom trenutku, kad je to došlo meni pod nos, rekao sam si – ah, Marina, pobijedila si :)

Uzeo sam nož, malo masti na kruh namazao, par komada kobasice uz to, pikao sir čačkalicom i pijuckao vino. I baš mi je bilo dobro. Nisam dobio okladu, ali sam bome dosta i izdržao. Uglavnom, još je ostalo pošteno večerati u nekom restoranu (ne-studentskom) i počastiti se fino. Iako sam se ja počastio već čevapima iz onog restorana prek' puta doma :]

PROBLEMI JEDNE BOLONJKE

DIO TREĆI

PIŠE:
MARINA IVČIN

Sunce grijе, ljudi šеću ulicama, a mi sjedimo, sjedimo i sjedimo. Dvorana, hrpetina nagužvanih ljudi. Nema nikakvih naznaka da bi profesor uskoro mogao dati pauzu. Količina kisika u dvorani opasno se spustila ispod normale. Čuje se samo zujanje projektorja i zviždaljke maturanata s ulice. Profesor govori, ali ga ja ne čujem, vidim samo mutne obrise kako trčkaraju po dvorani lijevo-desno. Profesor je, na naše ogromno neslaganje, odlučio da pauze ipak neće biti. Sjedimo dalje, crtam cvjetiće po bilježnicu, kućice, leptiriće... U tom trenu se javlja nečiji gladni trbušić. Tako se glasno javlja da je probudio i moj gladni trbuš. Prestajem crtati cvjetiće i počinjem razmišljati o tome što me očekuje u studentskoj menzi. Da bar imaju danas na meniju zagrebački odrezak! I njoke! Mmmm, da! I umak od sira! I u trenutku kada su oko mene počeli po zraku letjeti mali sendvići s velikim krilima, miješana pizza s krilima od sira, krem juha s krilima od gljiva, puding od čokolade s krilima od šлага, profesor prekida svoj dvosatni monolog i sve što sam čula bilo je: "Slobodni ste!". Uh, konačno. Skupila sam zadnje atome snage kako bih se sjurila niz stepenice i požurila sa svojim prijateljima do menze.

Odlično, uspjeli smo doći prvi. Ljubazna djevojka nam je fino napunila tanjure s hranom koju smo odabrali. Kako je vani bilo lijepo i toplo, odlučili smo ručati na terasi menze. Smjestili smo se i počeli puniti naše gladne i izmorene trbušiće finim zalogajima hrane. Između zaloga, raspravljamo o obavezama koje nas očekuju, o kolokvijima, o trenutnom stanju naših prikupljenih bodova, o tome kako je maturantima lijepo i kako se baš dobro zabavljaju, o ljubavnim problemima... Baš smo se odlično najeli! Ustajem od stola i nosim pladanj u menzu. Dok sam se vraćala do stola k prijateljima, sretnom ženu koja je taman dolazila u restoran sa svojim kolegama. Ona i njeni kolegi također su odlučili ručati na terasi pošto je dan bio stvarno lijep. No, nisu se mogli odlučiti za kojim će stolom sjediti. Konobar dolazi do njih i pokaže im par slobodnih stolova na rubu terase. Isti tren žena počne galamiti da je njoj i njenim kolegama vruće na tim mjestima te zašto konobar ne bi nas studente poslao na ta mjesta. Ali, problem je bio u tome što nas ta žena nije nazvala studentima nego klincima. Dakle, zamolila je konobara neka potjera te klince na niži dio terase jer je njoj dolje vruće!!! Stvarno je pretjerala i bila sam tako ljuta kad sam to čula da bi ju najradije polila s nečjom vrelom juhom. Iznenadilo me kako se ona sa

svojih otprilike pedesetak godina može tako balavo i jadno ponašati i prozivati nas studente glupim klincima, da mi njoj smetamo, neka mi idemo sjediti na rub terase, nama slobodno može biti vruće jer smo mi ionako glupi klinci koji nemaju pojma ni o čemu, a ona, stara gospođa, želi da svi trčkaraju oko nje te da se ona fino i ugodno smjesti, a za ostale ju boli briga. Što je najzanimljivija stvar, mi glupi klinci, tj. studenti zapravo predstavljamo većinu gostiju tog restorana. Jako je žalosno bilo kada je konobar na te njene reakcije krenuo do prvog stola s glupim klincima-studentima te ih poslao na rub terase gdje je pržilo sunce, a gospođu i njeno društvo smjestio na njihovo mjesto. Mi studenti nismo smeće, punoljetni smo i ne shvaćam zašto se konobari i ostali gosti ponekad ponašaju prema nama kao da smo nametnici i glavni uzrok svih njihovih problema u životu, a još nas k tome moraju i posluživati, a što je i najgore, moramo im zauzeti mjesto u restoranu dok jedemo. Strava. Zbog toga se ja i moji kolege osjećamo poniženo i to nas ljuti. Gospođa, koja je sva sretna dobila svoje mjesto u hladu, nije svjesna kakvo je ona primitivno stvorene te kako je njeno ponašanje gore od ponašanja nekog tamo najglupljeg klinca-studenta. Tim klincima-studentima preporučujem da gospođu nauče pravilima lijepog i pristojnog ponašanja.

Sličnu sam situaciju doživjela par dana kasnije dok sam putovala sa sestrom u Zagreb. Bilo je dosta rano ujutro, negdje oko 7 ili 8 sati. Tramvaj je bio prazan. No, već na sljedećoj stanici tramvaj se prepunio bakicama s velikim kolicima za plac, koje su se naguravale i gazile ljude oko sebe samo kako bi ulovile mjesto za sjedenje. Priznajem, moja je greška što nisam isti tren ustupila svoje mjesto jednoj sređenoj gospodi s velikim prstenom na ruci i lančićem od 2 kile zlata. Ona je u sekundi počela urlati na mene i moju sestru kako smo bezobrazne, kako nas ona svaki dan gleda kad se vraćamo iz škole, kako sjedimo i ne želimo ustupiti svoje mjesto starijim ljudima. E pa, draga moja gospođo,

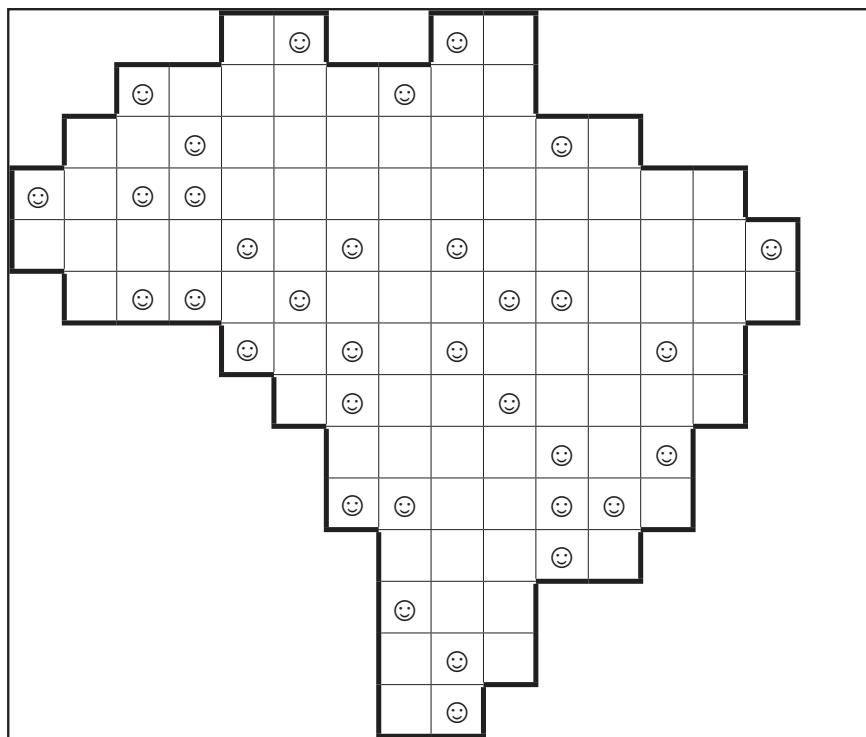
za početak ti želim reći da ja studiram u Varaždinu i da me sigurno nisi vidjela dok se vraćam iz škole jer svake prijestupne godine putujem Zagrebom. Starijim ljudima uvijek ustupim svoje mjesto, ali ovaj put sam zakasnila par stotinki i već je eksplodirala atomska bomba. Što je bilo najgore, oko te gospođe se skupilo još par takvih te sam cijelim putem morala slušati o tome kako su mladi bezobrazni i neodgojeni. Problem je u tome što te bakice imaju besplatni prijevoz i kada nemaju pametnijeg posla, voze se tramvajem po gradu i izbijaju probleme. Već sam mali milijun puta gledala takve situacije prepucavanja i vrijedanja putnika, kako mi mladi moramo stajati jer njih bolje noge. Priznajem to je istina, ali ne i onda kada one bez ikakvog razloga putuju gradom i prepune tramvaj i još te gaze sa svojim kolicima. Imam jednog prijatelja koji je bolestan i ne smije dugo stajati. Dakle, ne daj Bože da on putuje Zagrebom u tramvaju i da ga se te bakice dočepaju. Mlad je, da, ali je i bolestan i mora sjediti.

Inače, uvijek se priča o tome kako se mladi bezobrazno ponašaju prema starijima i ne cijene ih. Mene je mama uvijek učila kako moram biti pristojna prema drugim ljudima, pogotovo starijima. Zato me uvijek zbune ovakve situacije kada stariji pojedinci napadaju mlađe. Pa zar oni nisu bili nikad mladi? Zar ih njihove mame nisu učile pristojnosti? Ja za sebe ne smatram da sam neodgojena i bezobrazna klinka i zato me jako pogodi kada me tako nepoznata osoba izvrijeđa. Ili kada mene ili moje kolege potjeraju od stola da bi netko drugi sjeo za taj stol. Postoji, nažalost, bezbroj takvih situacija, a ovo su samo neki od primjera!

Zato dragi ljudi, znajte da PRAVILA PRISTOJNOSTI GOVORI DA MORATE BITI LJUBAZNI PREMA STARIJIM OSOBAMA, ALI TO I NE ZNAČI UJEDNO DA MOŽETE VRJEĐATI MLAĐE OD SEBE. Držite se toga, molim Vas, i svijet će biti ljepši. Hvala :)

There are 10 types of people in the world: those who understand binary, and those who don't

Zadatak je povezati sve bijele smiješke kontinuiranom linijom bez da se linija siječe i bez da prolazite kroz crne smiješke. Pravilo je da svaki put kad prolazite kroz smiješka skrenete. Također, moguće je kretati se samo vodoravno i okomito.
(op.a. preuzeto, nije originalno)

Dejan Franković

TCP/IP - tri crne pive / i pelinkovac
DNS - daj nam stellu
DHCP - dvije hladne crne pive
ASP - ajmo svi pit'
ARP - ajmo radije pit'
WINS - vina ima, natoči svima
SLIP - sad litru i pelinkovac
PPP - pijem pivu popodne
ISA - idu stari alkosi
GPS - gorki pelinkovac svima
GIS - gorki i stella
PHP - pijmo hrvatska piva!

Informatička noćna mora:

1001 1011 0001 0101
1001 1110 1011 1101
1111 0111 1010 0010
0001 1100 1011 1012

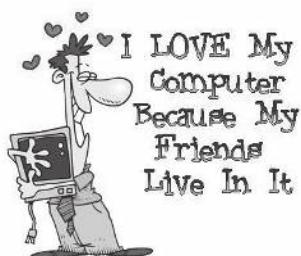
Sin:
- Tata, tata, jel istina da internet poglupljuje?"

Tata:
- WTF? ROFLMAO!

- Kako se zove planina 8 puta veća od Velebita?
- Velebajt

Hand over the calculator, friends don't let friends derive drunk

We are sorry, but the number you have dialed is imaginary. Please rotate your phone 90 degrees and try again

Sudoku for kidz

								2
6		1						
1	3	6						
5	3	1						
	1	5						
		6						

Zašto se studenti koji polože OPM smiju u ovakvoj situaciji?

Zato jer nikad nisu vidjeli vektor kod kojeg se strelica piše ispod oznake i k tome još u krivom smjeru!

Ovu je zagonetku Albert Einstein sastavio u 20 stoljeću. Tvrđio je da ju 98% svjetske populacije nije u stanju riješiti.

ZADATAK S KOJIM SE MORATE SUOČITI
 1. Postoji pet kuća i svaka je različite boje.
 2. U svakoj kući živi po jedna osoba različite nacionalnosti.
 3. Stanar svake kuće ima svoje omiljeno piće.
 4. Stanar svake kuće ima omiljenu marku cigareta.
 5. Stanar svake kuće ima neku kućnu životinju.

PITANJE: ČIJI JE ZEC?

Naputak:

Britanac živi u crvenoj kući.
 Švedanin ima psa.
 Danac voli piti čaj.
 Zelena kuća lijevo je od bijele.
 Vlasnik zelene kuće pije kavu.
 Pušač Pall Mall-a drži pticu.
 Čovjek koji živi u srednjoj kući pije mlijeko.
 Vlasnik žute kuće puši Dunhill.
 Norvežanin stanuje u prvoj kući.
 Pušač Marlboro stanuje pokraj onoga koji ima mačku.
 Čovjek koji ima konja stanuje pokraj onoga koji puši Dunhill.
 Čovjek koji puši Winfield rado pije pivo.
 Norvežanin stanuje pokraj plave kuće.
 Nijemac puši Rothmanns.
 Čovjek koji puši Marlboro ima susjeda koji pije vodu.

ŠTO KAŽE HAKER NA SAMRTI?
 -SYSTEM SHUT DOWN!

KOLIKO HAKERA JE POTREBNO DA PROMJENE ŽARULJU?
 -NITI JEDAN, IT'S A HARDVER PROBLEM!

KAKO SE HAKER KRIŽA?
 -U IME OCA I SINA I DUHA SVETOGA ENTER!

KAKO SE POZDRAVLJAJU NATZI KOMPЈUTERAŠI?
 - "ZIP FAJL"

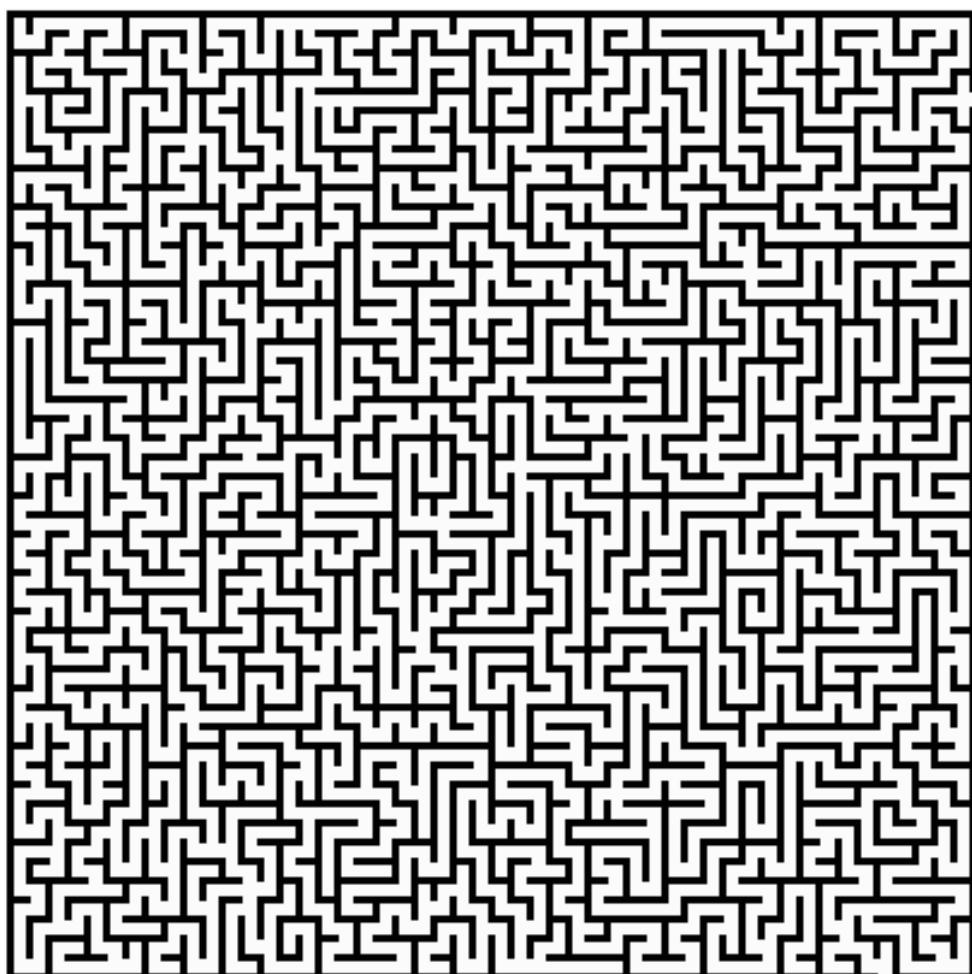
ŠTO KAŽE PROGRAMER KADAIMA RUŽAN SAN?
 - ALT + F4

ŠTO KAŽE ŽENA BILL GATESU POSLIJE PRVE BRAĆNE NOĆI?
 - SAD ZNAM ZAŠTO TI SE KOMPANIJA ZOVE MICROSOFT

Sudoku for big girlz and boyz

								3
8	1	9						
			8	7	4	1		
	3							1
9								6
5		4	3	9				
4			5		7	2	9	
	2		8					7
9	1		2		5			

Pomozite našoj urednici Janji da uspješno dođe do Studentskog Lista kroz labirint obaveza, zahtjeva, ganjanja urednika i tjeranja DTP-ovaca da budu produktivni :)

Nudimo:

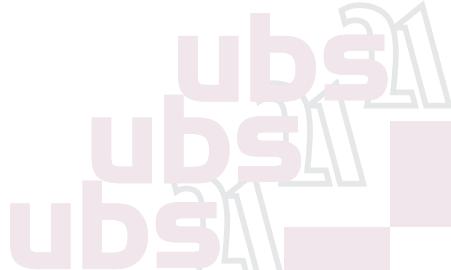
- dinamičan i kreativan rad u timu
- iskustvo u radu s ERP sustavom kroz poslovne procese
- konzultantsko iskustvo kroz implementaciju sustava (BPR, poslovna logika, obuke...)
- rad na tehnologijama: SQL Server 2005, Crystal Reports, PHP ...
- mogućnost certificiranja

pošaljite životopis na adresu posao@n-lab.hr

T: 385(0)1 2949 900
F: 385(0)1 2949 906
e: n-lab@n-lab.hr
w: www.n-lab.hr

TOTALNA UPRAVLJIVOST POSLOVANJA

Studentski List

broj 9

srpanj 2008.

Naklada: 1500 primjeraka

Izdaje: Studentska Aktivnost STAK

Glavna i odgovorna urednica: Janja Petričušić

Urednici: Iva Mihalic, Dražen Pavetić, Domagoj Pernar

Lektori: Bojan Vukšić, Dinko Galetić

Dizajn: Marin Domjanović, Ivana Blažotić, Alen Vuković

DTP: Vedrana Šoltić, Goran Galinec, Nikola Krajačić, Vedran Janda

<http://www.stak.hr>
<http://www.foi-forum.com>

FOI

TIVA

cOpY cEnJaR mAnUeLa
Varaždin, Franjevački trg 1, Tel: 042/300-177

restoran brze prehrane

RAJ